Ţara noastră aur poartă, noi cerşim din poartă-n poartă

Accident militar la Dâmbovicioara-Argeş. Vinovat este şi Preşedintele României şi membrii CSAT
pag. 6

Cum s-a diluat „spaţiul vital" al lui Hitler... în UE

pag. 3

Consiliul Superior al Magistraturii... la plăcinte înainte... conform art. 133
pag. 9

REFLECTOR argeşean

ZIAR DE ATITUDINE, ANALIZE, INVESTIGAŢII ŞI DEZVĂLUIRI

Director: **Dumitru BOŢILĂ** ● Anul XII - **Nr. 350** - 20 pagini - tiraj 2.000 ex. ● **3-17 iulie 2017** ● 2 lei ●

„Art. 1 din Constituţie: România este stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil"

În sfârşit avem guvern competent condus de prim-ministru
pag. 5

Scrisoare deschisă adresată Preşedintelui României, Ministrului Apărării Naţionale, Statului Major General
pag. 17

EDITORIAL

PSD - un nou început

Recent, după data de 10 iunie, România a fost bântuită de un puci politic ai căror protagonişti au fost fostul premier Victor Ponta şi fostul premier Grindeanu care a fost dat jos prin moţiunea de cenzură din data de 21 iunie 2017. Pentru a înţelege cele ce vom spune în continuare facem o scurtă analiză a situaţiei politice a ultimelor patru luni de când PSD plus ALDE, organizaţi într-o alianţă de guvernare, au decis să pună în practică cel mai ambiţios program de guvernare al unui partid de stânga, respectiv programul de guvernare al PSD. Sigur este faptul că acest program nu este doar concepţia preşedintelui partidului Liviu Dragnea cum, în mod greşit, posturile de televiziune au prezentat. Că Liviu Dragnea şi-a asumat acest program dar nu a prezentat explicit că acesta este programul de stânga al partidului este o altă problemă. România sărăcită economic, politic şi militar datorită "directivelor Uniunii Europene" care ne-a transformat într-o adevărată colonie a marilor puteri europene şi americane este o altă problemă pe care cetăţenii României, din ce în ce în ce mai mulţi, o simt pe pielea lor. În acest context, România avea nevoie imperios ca la conducerea ţării să fie un partid de stânga, tradiţional care a apărut acum peste 120 de ani, iniţiatorul ei fiind marele om politic Dobrogeanu Gherea. În mod greşit forţele obediente marilor puteri occidentale reprezentate de PNL: USR, PMP organizate în ceea ce se cheamă "dreapta românească" catalogheazǎ stânga românească ca fiind "comunistă". Pentru cei care au ceva creier şi chiar o pregătire modestă pot înţelege faptul că în România şi pe Glob nu există "comunism", că nu a existat şi nu există stat comunist.

(continuare în pagina 2)

Propunerile noastre pentru LOTO 6/49 12 43 15 41 30 5

Citeşte-l şi dă-l mai departe!

(urmare din pagina 1)

Comunismul este doar o teorie politică care va fi dominantă atunci când mijloacele de existenţă ale omului pe pământ vor fi reduse substanţial sau omenirea se va distruge datorită unor conflicte militare distrugătoare sau datorită unor distrugeri catastrofale ecologice sau biologice. De aceea analiştii politici şi întreaga clasă politică românească este "repetentă politic", în ceea ce priveşte "noţiunea de comunism". Dacă la actuala generaţie de până la 40 de ani există o justificare, la oamenii politici, la membrii academiei române, la conducerea instituţiei privind studierea comunismului nu există nicio justificare, decât existenţa unui "analfabetism politic".

Greşelile preşedintelui PSD Liviu Dragnea

Acest mare partid de stânga, PSD, este ţinta atacurilor din ultimii 25 de ani atât din partea forţelor de dreapta, cât mai cu seamă a forţelor de dreapta din cele 15 ţări care s-au unit, creind şi modificând statutul "Uniunii Cărbunilor şi Oţelului după Război" şi transformând-o după anul 1990 în Uniunea Europeană, o uniune lărgită în care, "cu elan", au participat şi fostele ţări ale lagărului socialist creat după trădarea lui Gorbaciov.

În prezent, când nu-i place cuiva de un individ sau de o măsură care contravine intereselor marilor puteri este catalogat drept "comunist" sau "securist". Şi cu privire la acest apelativ se pot spune foarte multe având în vedere faptul că noţiunea de "securist" şi "securitate" au apărut imediat după terminarea războiului când cele patru puteri învingătoare au împărţit "prada de război", aceasta fiind Germania, în sfere de influenţe, a căror efecte se văd şi în prezent şi care vor dăinui până probabil la un nou conflict militar. Acesta va avea loc este fără nicio îndoială mai devreme sau mai târziu, iar deznodământul pentru Planetă va fi un război pustiitor, cum spun analiştii, atipic. Acest război, datorită tehnicii, se doreşte a distuge doar fiinţa vie, rămânând doar obiectivele care, după o anumită perioadă de timp, vor fi din nou revitalizate.

Aşa cum precizam, ţinta dreptei a fost distrugerea stângii şi implicit a capitalului autohton românesc. Ceea ce nu s-a întâmplat cu aceeaşi putere în celelalte ţări, foste aliate ale Moscovei, distrugerea fiind doar împotriva Iugoslaviei, Bulgariei, Albaniei şi României. Pentru a se înţelege, amintim alianţa politică numită Axa Washington-Londra-Bucureşti, iniţiatorul ei fiind timp de 10 ani preşedintele Traian Băsescu. Băsescu a căzut datorită lipsei de interes pe care marile puteri nu au mai avut-o faţă de personalitatea sa.

Germania fiind marea putere europeană, şi-a impus propriul personaj politic din rândul minorităţii germane din România în persoana lui Iohanis, obedient statului german până în măduva oaselor.

Primele măsuri luate de domnia sa au fost "distrugerea stângii româneşti" cu toate consecinţele, folosind forţa de coerciţie a unor instituţii create de Traian Băsescu începând cu anul 2006, una dintre acestea fiind DNA.

De la început Iohanis a dorit totul de la români. "Guvernul meu", "armata mea", "partidul meu" şi chiar "România mea", care nu mai este a românilor ci a marilor puteri din Vest. Pentru a-şi atinge scopul a pus la cale întărirea DNA-ului şi a SRI-ului care au pus la cale "diversiunea Colectiv" care a dus în final la materializarea unei diversiuni politice care a generat demisia celui mai slab premier din istoria României, pe numele său, Victor Ponta.

Sigur că la această conjunctură politică a participat şi "pletosul în tinereţe" Crin Antonescu, care a fost handicapat de imaginea soţiei sale care a obţinut o funcţie importantă de vicepreşedinte al UE. Şi Antonescu a trădat mişcarea liberară iar consecinţa a fost că PNL nu-şi mai revine după conducerea din partea unor "amazone politice", una dintre ele fiind din Argeş. Se pare că în prezent este posibil ca Orban să-şi revină şi implicit să-şi revină şi PNL ca partid naţional românesc cu mare tradiţie. În aceste condiţii, Liviu Dragnea a ajuns preşedintele Partidului Social Democrat. Numai că experienţa sa de viaţă şi caracterul său, uneori prea intrasigent, a generat foarte multe greşeli speculate de adversarii politici. Una dintre greşelile cele mai mari este reprezentată de cea prin care "şi-a asumat paternitatea programului de guvernare", iar lucrul cel mai grav l-a constituit faptul că pentru domnia sa Partidul Social Democrat a fost doar o anexă a ambiţiilor sale de promovare politică şi de conducere a statului român, probabil bazându-se pe dictonul "scopul scuză mijloacele". Sigur că greşelile sunt mult mai multe privind conducerea partidului. Sigur este faptul că cei care au fost aleşi în forurile de conducere ale unui partid "îngenunchiat" de conducerea UE şi implicit de preşedintele Iohanis nu a avut puterea intelectuală şi puterea de convingere privind modul în care Liviu Dragnea şi-a impus persoanele în conducerea partidului a Parlamentului, a Guvernului şi implicit a României. Greşala lui Liviu Dragnea a început cu propunerea de neacceptat a etnicului german Iohanis de alegere ca prim-ministru a unei femei care avea legături de rudenie cu un cetăţean sirian. Acest lucru a nemulţumit profund nu numai pe o bună parte din români, ci a nemulţumit profund chiar cele 18 etnii reprezentate în Parlamentul României care probabil şi-au pus întrebarea de ce o siriancă în fruntea Guvernului şi nu o unguroaică sau o nemţoaică sau o ţigancă, etc.

Intrând în criză de timp, fără o analiză temeinică făcută în cadrul partidului, Liviu Dragnea a greşit grav atunci când a propus numirea ca prim-ministru a unui tânăr premier în persoana lui Grindeanu, fără experienţă, fără nicio calitate umană şi managerială care, se pare, avea puternice legături oculte, ascultând necondiţionat de unele servicii care aveau interese în România.

Este deosibit de complicat să se explice prezenţa în capitala ţării a unui neexperimentat manager de ţară care nu obţinuse doar funcţia de consilier local la Primăria Timişoara, după care a fost împins politic ca viceprimar, iar după alegerea lui Dragnea să ajungă Preşedinte al Consiliului Judeţean Timişoara, nici măcar primar al Timişoarei. Modul în care a acţionat acest premier, având în spatele său un alt "client politic" al stângii, "copilul de mingi" al fostului premier Adrian Năstase în persoana lui Victor Ponta. Domnia sa a fost doar un obedient politic al stângii, el trăind doar ca o "ciupercă" pe spinarea unor conducători politici, respectiv pe spinarea omului politic Sîrbu care, având o fată de măritat, l-a făcut pe Ponta să se îndrăgostească de Daciana, pe care a propulsat-o în funcţia de europarlamentar la Bruxelles. Însăşi din spusele domnului Ponta a reieşit faptul că Daciana a traficat puţin pe soţul său, solicitându-i să-l sprijine la conducerea guvernului pe un apropiat al său din Timişoara, respectiv pe Grindeanu.

Până ca Victor Ponta să-şi atingă scopul de a pune mâna pe conducerea PSD-ului, folosindu-l pe Grindeanu, nu a mai fost decât un pas. Drept urmare, nemaiavând răbdare, Grindeanu a început sabotarea programelor impuse şi acceptate de români în urma alegerilor din decembrie 2016.

În aceste condiţii, doar după 2-3 luni adevărata faţă a lui Grindeanu a fost cunoscută publicului . Drept urmare, la începutul lunii iunie a pregătit în forţă o lovitură politică catalogată chiar de conducerea PSD-ului ca o lovitură guvernamentală de stat pe care Grindeanu, sprijinit de Ponta şi de către încă un ministru al comunicaţiilor, a dat-o împotriva prevederilor constituţionale. Avem convingerea că acest puci politic nu trebuie să rămână nepedepsit şi chiar Preşedintele României trebuie să ia o atitudine publică, chiar dacă Liviu Dragnea şi PSD-ul reprezintă un adversar pentru dreapta de temut. De aceea spunem, fără să greşim, că dreapta, în România cu toate ingeninţele de afară nu va avea sorţi de izbândă pentru că majoritatea poporului român nu iubesc capitalismul rapace venit din occiodent, că noi românii suntem mai naţionalişti, că ne iubim ţara până la sacrificiul vieţii. Acest lucru intră în gena românilor de mii de ani, iar acest lucru ne-a ţinut veşnic pe aceste teritorii. Cei care sunt tineri şi pleacă este dreptul lor. Probabil că ei fac parte din genetica fostelor popoare migratoare care vremelnic au trecut prin România. Cei care sunt cu gena dacică niciodată nu vor pleca din această frumoasă ţară, chiar dacă vremelnic vor munci sau îşi vor asigura mijloacele de siguranţă mai bune pe alte meleaguri.

Toate acestea, arătate mai sus, trebuie să constituie pentru clasa politică românească, pentru organizaţiile locale şi judeţene, de la comune şi până la naţionale că este necesar, mai mult ca oricând, datorită acestui eveniment, trebuie ca stânga românească şi respectiv PSD-ul să aibă un nou început. Un început al noii modernizări a naţiuni. Un început al noii politici economice în care este necesară reînfiinţarea unui minister al planificării economice a României. Aceasta în condiţiile în care în România, din toată Europa, vine cine doreşte, face ce afacere doreşte, fără ca statul român să aibă vreun control a ceea ce se produce şi ceea ce este necesar pentru dezvoltarea ulterioară a ţării. Acesta trebuie să constituie pentru conducerea partidului de stânga o preocupare primordială, altfel România va fi distrusă din punct de vedere economic, iar dezvoltarea anarhică va contribui la distrugerea esenţei românismului. România are nevoie de stânga. Românii au nevoie de stânga. Cetăţenii au nevoie de stânga, iar stânga trebuie să se dezvolte pentru români şi pentru ca existenţa Statului Român să se consilideze conform art. 1 din Constituţie prin care se precizează: "România este stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil". Acesta trebuie să fie "crezul" fiecărui cetăţean român, indiferent de naţionalitate, religie sau statut social.

De aceea avem convingerea că toate organizaţiile comunale, orăşeneşti, municipale, judeţene şi chiar organizarea unui congres al stângii trebuie să aibă loc, în care să se tragă concluziile necesare cu privire la intenţiile unui grup restrâns care probabil a acţionat împotriva intereselor României.

(continuare în numărul viitor)

DUMITRU CÎRCENI

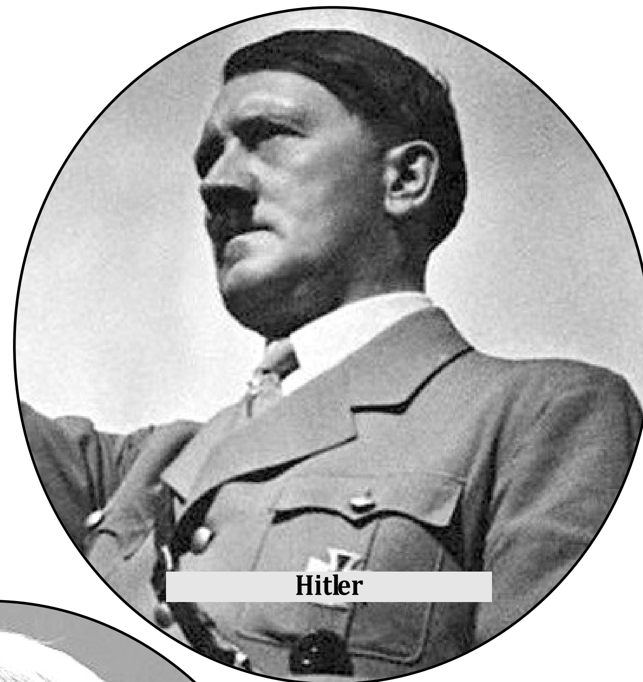
Oare Merkel nu mai are nevoie de spaţiu vital?

SERIAL

Cum s-a diluat „spaţiul vital“ al lui Hitler... în UE

Napoleon

Wilhelm, împăratul Germaniei

Hitler

Împăratul Hirohito

Angela Merkel

Anul acesta, la 22 iunie, se împlinesc 76 de ani de când Germania şi conducătorul ei, Adolf Hitler şi-a pus în aplicare importantul plan "Barbarossa". Scopul inițial al operațiunii a fost cucerirea Rusiei europene, a Ucrainei, Belarusului şi Basarabia, până la Urali.

Acest plan Barbarossa a generat în Europa cele mai mari distrugeri în cursul cărora şi-au pierdut viața pe front şi în spatele frontului peste 50 de milioane de oameni. Cele mai mari victime umane au fost plătite de ruşi şi evrei, care prin lagărele de exterminare au fost deposedați de bunuri materiale incomensurabile, încât putem spune că după Hristos, când populația evreiască de pe malul Iordanului a fugit în cele patru zări şi nu a reuşit din nou să se unească decât în anul 1948, după războiul de 7 zile şi înființarea Statului Israel. Această înființare de stat național, independent şi indivizibil s-a produs prin presarea populației de origine palestiniană. Fără nicio discuție că, aşa cum precizam, scopul inițial al operațiunii a fost doar cucerirea Rusiei, devenită sovietică, care dispunea de resurse materiale necesare dezvoltării ulterioare a Statului German şi aliaților săi de origine etnică germană. Timp de cinci ani a avut loc desfăşirarea planului barbarossa, un plan forțat de distrugere şi de acaparare a bogățiilor din statele din Estul Europei. Aceasta în condițiile în care Germania, cu o populație de peste 70 de milioane de cetățeni nu dispunea de importante bogății ale subsolului şi solului, în afară de minereul de fier. Clima Germaniei presupunea cucerirea unor teritorii care să le asigure nemților şi implicit armatei germane, super mecanizate, hrana de toate zilele. De aceea, planul barbarossa, a avut şi o componență afro-asiatică prin cucerirea unor state din nordul Africii şi în peninsula Sinay, respectiv: Siria, Iordania, Egipt, Irak, Iran. Numai că populația statului German, de doar 75 de milioane de cetățeni nu putea să facă față întinderii pe o suprafață mare de teren. Datorită acestui lucru, forțele de agresiune ale lui Hitler din nordul Africii şi până la acapararea zăcămintelor petroliere absolut necesare pentru Germania, au fost mult diluate, iar clima sahariană, foarte aridă, a generat pierderi umane importante ale armatei hitleriste, de care conducerea statului major nu a ținut cont. De asemeni, chiar şi în cazul cuceririi Rusiei, Hitler a greşit substanțial, neținând cont de lecția istoriei când Napoleon şi-a pierdut întreaga armată datorită gerurilor şi imensității teritoriilor ruseşti pe care numeric nu le-a putut controla.

Acestea au fost greşelile fundamentale ale conducătorilor nazişti care au mizat doar pe forța motorizatelor sale atunci când au dezlănțuit "războiul fulger" pe care Hitler a crezut că-l va câştiga în doar câteva luni, ajungând până la Munții Urali.

O altă concluzie de care Hitler şi armata germană nu a ținut cont a constituit-o intrarea în război a SUA. Aceasta neavând niciun război pe teritoriul său, şi-a permis invazia în Normandia începută pe teritoriul Franței în 1942.

Statele Unite a sprijinit intens politica lui Hitler de extindere a "spațiului vital" prin vinderea armamentului în cantități enorme către Rusia, iar prin politica sa "de stat la pândă" a ştiut să profite de rezultatul războiului în sensul că la Yalta "şi-a tras" partea leului prin o nouă împărțire a sferelor de influență între URSS şi America. Putem spune fără să greşim că şi America a urmărit "spațiul vital", numai că din punct de vedere al concepției americane, "spațiul vital" pentru ei însemna Africa, Asia şi Orientul Îndepărtat, unde a şi declanşat războaiele distrugătoare în Coreea, Indochina, Cambogia.

Germaniei, Yalta i-a hărăzit un rol de expectativă şi doar pentru faptul că americanii au luat prizonieri toți oamenii de ştiință nemți care definitivau deja bomba atomică pe care au şi detonat-o în Japonia la Hiroshima şi Nagasaki. Ca o compensație, americanii au făcut pentru Germania ceea ce se cheamă Planul Marchal, care a permis Germaniei, după aproape 76 de ani, să devină prima putere europeană. Că în prezent interesele germane sunt la fel ca cele din perioada 1930-1945 este o altă problemă.

Angela Merkel îşi urmează nestingherită "invazia economică către Est" având în vedere faptul că Germania, ca țară, nu are niciun fel de resurse în afară de cele intelectuale. De aceea avem convingerea că nemții, prin Merkel au nevoie de extinderea "spațiului vital" în Europa şi în lume dar cu alte metode mai pacifiste. În acest context, înțelegerile dintre Gorbaciov, distrugătorul Imperiului Sovietic şi americanul Buch, constituie în prezent o "modă vitală" de invazie economică în fruntea căreia se află o nouă sovietizare a Europei de Est, de această dată, după model franco-german.

DUMITRU CÂRCENI

Art.142 din Legea Fundamentală

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ A ROMÂNIEI ESTE „DUMNEZEUL NAŢIUNII ROMÂNE"

Judecătorii CCR trebuie să salveze România

În lupta marilor puteri Europene, pentru distrugerea României ca stat, prin Consiliul UE, în ultima perioadă de timp, cu precădere după alegerea ca preşedinte al unui etnic german, Klaus Iohannis, se simt tot mai insistent presiuni pentru discreditarea acestei instituții necesare şi fundamentale pentru existența statului român. CCR a fost creată ca o contrapundere dintre perioada de după 30.12.1947 până la care a funcționat Constituția Regală de după actul independenței, şi perioada de până la 22.12.1989 când au funcționat două perioade distincte: prima, dictatura stalinistă 1945-1965, iar a doua perioadă dintre 1966-1989, pe care, îmi permit să o numesc „dictatura democratică". după această lungă perioadă, începând cu ianuarie 1990, timp de 26 ani, a urmat o mare perioadă de „bulversații politice", care s-a transformat într-o mare anarhie de tip românesc. Pe fundalul acestei anarhii, a apărut ca o necesitate stabilirea în Legea fundamentală a unui capitol distinct în afara celor trei puteri din stat (care trebuie să fie absolut independente una de alta), cea mai importantă putere numită „**Curtea Constituțională a României**". De ce a fost acest lucru necesar? Gânditorii actului fundamental având în frunte un grup de eminenți jurişti şcoliți în „dictatura democratică" în fruntea căreia s-a aflat „părintele constituției", regretatul jurist Antonie Iorgovan. În schimb, nu trebuie uitate meritele excepționale avute de eminentul om politic, Ion Iliescu, care alături de țărănistul Corneliu Coposu şi liberalul Ionescu Chintus, din partea clasei politice din această perioadă, au ştiut ca primul articol din Legea fundamentală, să înceapă cu „**România este stat național, suveran şi independent, unitar şi indivizibil**". Iar lucrul cel mai vizionar al acestui grup de lucru l-a constituit prevederea art.152 privind „**caracterul național, independent, unitar şi indivizibil al statului român, integritatea teritorială, independența justiției, pluralismul politic şi limba oficială nu pot face forma-obiectul revizuirii**". Fără nicio discuție, este reprezentat faptul că Legea fundamentală mai marchează unele mici inadecvențe, pe care inițiatorii au trebuit să facă față presiunilor din exterior, din partea fostului URSS, dar şi al Blocului NATO. Numai că, aceste influențe nu au produs „perturbări majore" a unor principii juridice care să favorizeze statul român. Aceste principii, favorabile României, au fost umbrite de trădarea politică a lui Adrian Năstase care a modificat „hoțeşte", câteva capitole „grave" şi net defavorabile pentru armata română, religia ortodoxă, economia şi politica statului român care trebuie să fie de-a pururi independent şi național.

De ce naţional?

România a fost de mii de ani o punte de legătură între Europa şi ASIA, iar bogățiile şi clima urmare a reliefului de la mare la munte, au constituit un motiv de ocupare din partea marilor imperii, începând cu imperiile grecesc şi roman şi continuând cu perioada cea mai lungă de dominare a Imperiului Otoman. Spațiul nu ne permite să detaliem motivul pentru care majoritatea zdrobitoare a românilor încearcă să împingă înainte termenul de „național şi naționalist". Țara noastră este o oază între majoritatea țărilor Europene cu o religie catolică, dar şi la mijlocul unor mari interese dintre țările Europene care de pe timpul romanilor au manifestat politici agresive de cucerire. Numai noi, românii, nu am dorit niciodată să cucerim pe nimeni, ne-am apărat aşa cum spune poetul, „țara, nevoile şi neamul". Sigur că la sfârşitul sec. XVI, marele vecin din estul României, Rusia, şi-a descoperit vocația de cucerire spre vest şi chiar către est. Şi în prezent, poziția statalității României este amenințată puternic după actul statalității şi independenței de la 1 decembrie 1918, la încercări a unor vecini pentru a se modifica granițele în favoarea unora dintre ei, încât România, după 150 de ani, să ajungă din nou doar cu cele două principate, Muntenia şi Moldova. În acest context, fără a fi naționalist, putem spune fără a greşi, că acum „ori niciodată", membrii Curții Constituționale, prin cei 9 judecători numiți legal de: „Camera deputaților, 3, Senatul, 3 şi Preşedinția, 3". Lucrul cel mai grav, îl reprezintă în prezent faptul că preşedinția României a ajuns pe mâna unui etnic german care gândeşte pentru etnia din care face parte şi nu în numele poporului pe care îl păstoreşte. De fapt, unul dintre analişti preciza faptul că preşedintele Iohannis vorbeşte mai greu, datorită faptului că el trebuie să-şi traducă frazele din germană în română, după aceea să gândească conform interesului statului pe care îl conduce. De aceea, autorul consideră că cei 9 judecători ai Curții au obligația „chiar cu prețul vieții", să apere Constituția, pentru că ei reprezintă pentru toți românii din Diaspora „pe Dumnezeu din Cer", aşa cum şi l-au dorit Burebista, Decebal, Mircea şi Țepeş, Mihai cel Viteaz, Ştefan cel Mare, Carol I şi Ferdinand cel Mare, şi, de ce nu, Mareşalul Antonescu şi chiar „împuşcatul" Ceauşescu.

Avem o constituţie bună pe care avem obligaţia să o respectăm

Legea fundamentală, în afară de principiile generale, este străbătută fundamental de prevederile privind cele trei puteri în stat. Prima, cea mai importantă, este „**puterea legislativă**" prezentă în Constituție prin art. 1- „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român şi unica autoritate legiuitoare a țării". Toate bune şi la locul lor. Numai că, prin trădarea lui Adrian Năstase, a intervenit diluarea acestei puteri legiuitoare în favoarea unor directive venite de la Bruxelles, care încalcă grosolan art. 1 din Constituție. Şi toată clasa politică tace. Mai mult decât atât, în ultimii ani, chiar în cadrul Congresului american există imixtiuni prin care i se impun României măsuri de coerciție care încalcă Principiul chiar al democrației americane. Cel mai important exemplu îl reprezintă doamna Procuror General Kovesi care este ținută veşnic pe post în favoarea celorlalți procurori la fel de capabili, cu sprijinul Congresului american şi al Ambasadei americane. Fără nicio discuție, membrii Parlamentului au săvârşit unele abateri de la lege, ca urmare a unor influențe venite de la Bruxelles. În schimb, nu trebuie uitat faptul că prin Tratatul de la Lisabona din 2009, acesta stipulează explicit importanța primordială a parlamentelor naționale, chiar în favoarea ceea ce se cheamă Parlamentul UE, care emite directive conform intereselor marilor puteri şi nu a poporului român. În acest context, organele de coerciție fac presiuni nemaiântâlnite împotriva „organului legislativ", pentru ca acesta să se supună necondiționat „Directivelor UE".

Cum se realizează acest lucru?

România, după ce l-a înlăturat pe Ceauşescu, „a fost mituită", iar ulterior, a fost obligată să primească aşa-zisele „Fonduri Europene". Numai că acestea au fost condiționate de impunerea unor condiții de distrugere a economiei, armatei, religiei şi a moralei poporului român. Istoria aminteşte faptul că Germania, după război, a primit fără condiții de la americani, prin Planul Marshal, importante subvenții pentru refacerea economiei distrusă de război a Germaniei. Acest plan a durat până după anul 1950. Acest lucru s-a dorit şi pentru România, prin aşa-zise fonduri UE. Numai că, la români cu o mână a dat şi cu 10 a luat înzecit, tot ce se putea de pe teritoriul bogat al acestei țări, încât am ajuns doar o „săracă colonie a marilor puteri". „Bomboana pe coliva" acestor fonduri, a constituit-o impunerea ca preşedinte a unui etnic german, un obscur primar de municipiu fără pregătiri academice, dar care probabil a primit directive importante de la statul german. Şi ca totul să fie dus până la capăt, prin jocuri grave politice, „vreau partidul meu, vreau guvernul meu", a transformat guvernarea la nivel d epreşedinție, într-o „dictatură perversă" şi anticonstituțională. Ultima găselniță a fost aprobarea fără discuție, a „strămutării" pe teritoriul României a unor grupuri de populație străine reprezentate de refugiați din Orient care nu ni se datorează nouă, ci doar intereselor geo politice ale marilor puteri. În aceste condiții, domnul preşedinte încalcă art. 1 din Cosntituție cu bună ştiință. Despre puterea legislativă se pot discuta multe, iar importanța acestei puteri este primordială pentru existența statului român. Gurile rele spun că în afară de preşedintele Senatului, Tăriceanu, celălalt preşedinte al Camerei Deputaților, domnul Zgonea, manifestă grave tulburări politice privind independența şi statalitatea României. Cel de-al treilea om în stat reprezentat de Preşedintele Camerei Deputaților nu trebuie să fie un om imoral care şi-a abandonat familia, atunci când prin poziția sa este curtat de femei. Dar despre acest lucur vom discuta în numărul viitor, ca de altfel atunci când vom dezbate corect cele trei puteri ale statului care nu trebuie să se substituie. Pentru România, justiția este o putere a lui Dumnezeu pe pământ, nu în Ceruri. De aceea, este de neânțeles cum CSM care într-adevăr garantează „independența justiției față de celelalte puteri". Dar față de poporul român ce poate să garanteze un judecător, unii din ei la fel de corupți ca şi ceilalți membri ai celorlalte puteri? Dacă justiția reprezintă pe Dumnezeu, atunci ar trebui ca „micii Dumnezei de la Judecătorii şi Tribunale" să aibe frică de Dumnezeu pe pământ numit popor.

(continuare în numărul viitor)

DUMITRU CÂRCENI

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 318 DIN 22 FEBRUARIE - 11 MARTIE 2016

În sfârşit avem guvern competent condus de prim-ministru

După diversiunea "Guvernul Grindeanu", care a fost doar o "făcătură" a Preşedintelui Iohanis, cu sprijinul fostului prim-ministru Victor Ponta, Parlamentul României a aprobat cu o majoritate confortabilă de voturi investirea noului cabinet. Evenimentul a avut loc în seara zilei de 29 iunie 2017. Că o fi mai bine sau o fi mai rău, politica românească este imprevizibilă datorită influenţelor externe venite de la Bruxelles. Aceşti politicieni de la Bruxelles cenzurează viaţa politică, economică şi militară aşa cum sunt interesele câtorva puteri din Europa, respectiv Germania, Franţa, Italia, Olanda, etc., deasupra cărora se află SUA.

Tudose, nu uita... ai jurat!

În cele ce urmează nu vom face o analiză, cum este stilul ziarului "Reflector argeşean", considerând Guvernul Grindeanu "un vis urât" în viaţa politică anarhică a României. Am spus anarhică datorită faptului că timp de 27 de ani România nu a mai avut o stabilitate în niciun domeniu, distrugerile din toate domeniile, începând cu economia, armata, religia, precum şi statalitatea sunt şi vor fi multă vreme evidente.

Credem că a venit timpul ca economia românească să fie guvernată de o planificare riguroasă în ceea ce este necesar să se producă pentru dezvoltarea României. Lăsarea ţării la mâna firmelor multinaţionale, chiar dacă sunt producătoare, reprezintă pentru România o crimă de care clasa politică românească se face răspunzătoare, începând cu guvernele Roman, Stolojan şi Văcăroiu care au permis influenţele externe, care i-au permis lui Petre Roman să spună că industria românească era un morman de fiare vechi. De aceea, aşa cum spuneam, este necesar ca prima guvernare a actualului guvern să fie înfiinţarea unui "comitet guvernamental" de planificare economică de tipul CSP (Consiliul Superior al Planificării). Acesta trebuie să fie abilitat să planifice prin bugetul de stat reconstruirea unor noi fabrici sau capitalizarea unor vechi combinate de producţie care nu sunt puţine în România şi care produc pierderi importante bugetului naţional. Este o greşeală criminală a clasei politice şi a Guvernului atunci când se bazează doar pe încasarea unor fonduri europene care nu reprezintă altceva decât o "pomană" care a generat corupţia generalizată din România. Corupţia, dacă există, aşa cum este în prezent politizată nu este altceva decât o politică de "mituire" a unor conducători politici şi economici. Se pune întrebarea de ce în România există doar corupţi, în schimb nu există corupători? În România există atât corupţi, pe care ambasadorul SUA şi cei şase ambasadori din importante ţări din UE consideră că sunt "răul relelor" doar la români, dar există şi "corupători", aceştia sunt reprezentaţi de capitaliştii occidentali care au cumpărat economia românească pe preţuri derizorii, nerespectând principiul economiei de piaţă. Aş da un singur exemplu în Piteşti. La începutul anilor 2000 s-a privatizat marea inteprindere de morărit şi panificaţie Spicul. După o perioadă de timp aceasta a disponibilizat mai mult de jumătate din personal, lăsându-i şomeri, după care a început distrugerea clădirilor, firma mutându-se la Râmnicu Vâlcea, schimbându-şi denumirea în Boromir, în Piteşti rămânând doar un atelier de panificaţie. Cei care circulă prin Piteşti vor observa faptul că fostul Spicul, după ce a distrus silozurile şi clădirile, în prezent vinde terenurile la preţuri exorbitante pentru municipiul Piteşti, la cca. 150 euro mp. Aceasta în condiţiile în care terenul pentru Spicul a fost cumpărat cu un preţ modic de 2-3 dolari datorită faptului că atunci nu exista euro.

În aceeaşi situaţie se află marele Combinat Petrochimic care a fost cumpărat de nemţi prin trafic de influenţă la un preţ la fel de modic, prin distrugerea unui lanţ de inteprinderi productive reprezentat de combinatele de la Piteşti şi Râmnicu Vâlcea. Datorită acestui lucru, Guvernul Tudose are datoria să creeze o nouă strategie de planificare pentru România, aceasta fiind prima problemă majoră a actualului Guvern, în continuarea înfiinţării Fondului Suveran de Investiţii.

Pregătirea primului-ministru Tudose îi dă dreptul să ia măsuri energice, nu obediente UE. Guvernul Tudose are obligaţia pentru România, altfel va deveni un trădător de ţară să respecte art. 1 din Constituţie, pe care întreaga clasă politică din Parlamentul România, dar şi Curtea Constituţională, au "orbul găinilor" fiind analfabeţi în citirea art. 1. Probabil că se încearcă o modificare a legii fundamentale, aceasta făcându-se nu în interesul Statului Român ci în interesul statelor mari din UE.

În numerele viitoare vom prezenta datele personale ale miniştrilor Guvernului Tudose pentru ca cetăţenii României, care au votat programul de guvernare al stângii româneşti să ştie că sunt necesare măsuri energice împotriva distrugerii statale româneşti.

La investirea Guvernului am văzut participarea celor 2-3 culte importante ale religiei în România reprezentate de Patriarh şi Cardinalul Catolic. Avem convingerea că şi cultelor le revin sarcini importante privind respectarea art. 1 din Constituţie.

Prezentăm lista miniştrilor din Cabinetul Tudose:

- viceprenier - SEVIL SHAIDEH, ministrul Dezvoltării Regionale
- viceprenier - GRAŢIELA GAVRILESCU, ministrul Mediului
- viceprenier fără portofoliu - MARCEL CIOLACU

- CARMEN DAN, ministrul Afacerilor Interne
- TEODOR MELEŞCANU - ministrul Afacerilor Externe
- ADRIAN ŢUŢUIANU - ministrul Apărării
- IONUŢ MIŞA, ministrul Finanţelor
- TUDOREL TOADER, ministrul Justiţiei
- PETRE DAEA, ministrul Agriculturii
- LIVIU POP, ministrul Educaţiei
- LUCIAN GEORGESCU, ministrul Cercetării
- OLGUŢA VASILESCU, ministrul Muncii
- MIHAI FIFOR, ministrul Economiei
- TOMA PETCU, ministrul Energiei
- RĂZVAN CUC, ministrul Transpoturilor
- ILAN LAUFER, ministrul pentru IMM-uri
- FLORIN BODOG, ministrul Sănătăţii
- LUCIAN ROMASCANU, ministrul Culturii
- DOINA PANĂ, ministrul Apelor şi Pădurilor
- LUCIAN SOVA, ministrul Comunicaţiilor
- MARIUS DUNCA, ministrul Tineretului
- MIRCEA TITUS DOBRE, ministrul Turismului
- ANDREEA PĂSTÂRNAC, ministrul pentru Românii de Pretutindeni
- GABRIEL PETREA, ministrul Consultării Publice şi Dialogului Social
- VIOREL ILIE, ministrul pentru Relaţia cu Parlamentul
- ROVANA PLUMB, ministrul delegat pentru Fonduri Europene
- VICTOR NEGRESCU, ministrul delegat pentru Afaceri Europene

Situaţia dezastruoasă din Armata Română

Accident militar la Dâmbovicioara-Argeş. Vinovat este şi Preşedintele României şi membrii CSAT

Iată dovada

Joi, 29 iunie 2017, zi de mare sărbătoare pentru români, armata primeşte o lovitură mortală datorată unui accident prin care un camion dintr-o coloană de maşini de mare tonaj a derapat ca urmare a lipsei de frână şi datorită greutăţii s-a prăbuşit într-una dintre prăpăstiile pe care circulă drumul internaţional Bran - Câmpulung Muscel.

Acest accident de circulaţie, stupid şi grav, dovedeşte faptul că Armata Română nu este pregătită în cazul unui conflict militar şi nici chiar în cazul unui cataclism generat de un cutremur sau de o altă calamitate.

Recent, dovedind că aşa este, citim în "Revista Historia" un material de carte al istoricului militar Manuel Stănescu privind "Bătălia de la Odessa" de acum 76 de ani. După atâta amar de ani, acest istoric militar ajunge la o concluzie mai mult decât grăitoare asupra unui fenomen, urmare a acestui accident. Este vorba de concluzia: "organismul militar românesc, atunci, la 27 iulie 1941, când Mareşalul Antonescu a ordonat: Treceţi Prutul, Armata Română nu era pregătită pentru realităţile câmpului de luptă din cel de-al II-lea Război Mondial".

În cele ce vor spune facem trimitere la unele semnale transmise de ziarul "Reflector argeşean" chiar în numărul din 13 iunie 2017, când la pagina 18 publicaţia trăgea un semnal Consiliului Superior de Apărare a Ţării, personal domnului Preşedinte Iohannis. În materialul respectiv atrăgeam atenţia CSAT-ului şi ministrului apărării naţionale cu privire la "Situaţia dezastruoasă a spitalelor militare în situaţia în care Armata Română se află în stare de război".

În continuare preluăm din **Reflector 349 - pagina 18** materialul intitulat: **Situaţia dezastruoasă a spitalelor militare.**

SITUAŢIA DEZASTROASĂ A SPITALELOR MILITARE - ÎN SITUAŢIA ÎN CARE ARMATA ROMÂNĂ SE AFLĂ ÎN STARE DE RĂZBOI

Activitatea spitalelor militare dar şi asistenţa militară a personalului militar şi a pensionarilor militari este ordonată şi se desfăşoară ca urmare a legii 80/1995 şi prin ordinul nr.110 din 15. Oct. 2009 al Ministerului Apărării Naţionale (pe timp de pace). Este foarte adevărat că dl. ministru, în anul 2009, nu este cel de acum, cum dealtfel, nici situaţia politică acum în 2015 este alta faţă de acel an. Actualul domn ministru se ocupă de orice numai de situaţia sănătăţii personalului armatei române (fost şi actual), în situaţia în care, la graniţele României, situaţia este explozivă oricând existând posibilitatea desfăşurării unor ostilităţi militare. În această situaţie, putem spune fără să greşim că actualul ministru al apărării „doarme în cizme" în condiţiile în care conducerile spitalelor militare şi directia de sănătate din cadrul Ministerului Apărării Naţionale se află într-un total dezinteres faţă de sănătatea pe care trebuie să o aibă militarii înainte de a pleca pe front, în război. Acelaşi lucru trebuie să se întâmple şi cu militarii rezervişti care în prezent se află la pensie şi care, atunci când ţara le va cere, să completeze efectivele din spatele frontului. De aceea putem să tragem concluzia că domnul ministru al apărării, domnul prim ministru precum şi preşedintele Romănie, urgent trebuie să se preocupe de modul de funcţionare a spitalelor militare, a spitalelor militare de campanie, de aprovizionarea cu unele stocuri de medicamente de urgenţă care trebuie să se afle în cele peste 40.000 de adăposturi în toată ţara şi care ar trebui să le se revitalizeze „evidenţa şi activitatea". Conducerea statului român trebuie să înţeleagă că nu va fi „pace veşnică în lume". Conflictele mocnesc şi oricând se pot acutiza încât se pot transforma în războaie distrugătoare. Nu este posibil să nu se înţeleagă că înarmarea accelerată din ultimii ani va avea ca finalitate un eventual război. O armată fără o stare de sănătate asigurată la un nivel deosebit de înalt este o armată care va avea pierderi grave. Unităţile militare nu mai dispun de aşa numitele „infirmerii" sau cum se cheamă în prezent „puncte de sănătate şi de prim ajutor". Spitalele militare şi policlinicile militare sunt aprovizionate insuficient cu medicamente de ultimă generaţie, majoritatea fiind dotate cu medicamente numite „generice", adică cu efecte foarte slabe. Despre aceste lacune grave se poate discuta. Ca urmare a cestei discuţii credem că este necesar ca Consiliul Suprem de Apărare a Ţării să ia în discuţie modul în care se aplică Ordinul MAPN nr. 110 din 15. Oct. 2009. În consecinţă, ziarul Reflector Argeşean, prin directorul său, a făcut o sesizare Consiliului Suprem de Apărare pntru ca imediat să se facă o analiză temeinică privind situaţia spitalelor militare din ţară care nu trebuie să fie o anexă a planurilor NATO ci trebuie să corespundă intereselor naţionale ale armatei române. Poate că ar trebuie să amintim că militarii români angajaţi în teatrele de luptă în Avganistan şi Irak sunt trataţi la un spital militar din Germania, în condiţiile în care ei ar trebui să fie trataţi în spitalele militare româneşti. Prin adresa trimisă CSAT făceam trimitere la Capitolul II – Secţiunea 1 Art. 4 de care Dl. ministru actual al apărării trebuie să ţină cont.

Către,

CONSILIUL SUPREM DE APĂRARE AL ROMÂNIEI

Domnului Preşedinte Klaus Iohannis,
Primului Ministru, Ministrul Apărării Naţionale, Ministrul de Interne

Subsemnatul Boţilă Dumitru, Colonel(r) director al Ziarului Reflector Argeşean, având în vedere prevederile legii 544 privind accesul liber la informaţii, prin prezenta aduc la cunoştiinţă publică CSAR în baza problemelor ridicate de uni: militarii în rezervă şi retragere, militari activi şi familiile lor, doresc să atrag atenţia asupra nerespectării legii 80/1995, legea 384/2006, materializate prin emiterea ordinului Ministrului Apărării Naţionale Nr. 110/15 Oct. 2009 privind „Asistenţa medicală în Ministerul Apărării Naţionale pe timp de pace": Având în vedere considerentele politico-militare şi a evenimentelor grave în situaţia internaţională din estul Europei, cu precădere la situaţia din Ucraina şi Crimeea, uni cetăţeni doresc prin ziar să atragă atenţia CSAT şi guvernului privind nerespectarea Ordinului Nr. 110 iar din acesta secţiunea 1 „Acordarea Asistenţei Medicale", stabilite la Art. 4 şi 41. Deşi există în anumite centre de judeţe unitatea spitalicească purtând denumirea „Spitalul Militar de Urgenţă"datorită unor carenţe organizatorice a Ministerului Apărării Naţionale în prezent Spitalele Militare Teritoriale, prin comandanţii acestor unităţi spitaliceşti, nu mai respectă prevederile legale iar în unele spitale printre care şi Spitalul Militar de Urgenţă Piteşti, acesta neglijează în totalitate acordarea asistenţei sanitare conform Art. 4 şi 41 iar în aceste condiţii, la acest spital există doar 6-10 medici care au grade militare iar spitalul a angajat personal de pază la firme civile, iar funcţia de Ofiţer de Servicu este exercitată de un cetăţean îmbrăcat civil. În prezent spitalul Militar de Urgenţă Piteşti dispune de foarte puţine secţii care pot trata militarii angajaţii civili şi rezerviştii existând doar „Secţia de Chirurgie", Secţia de Interne, Secţia de Ochi, Laboratorul, Secţia de Urologie. În rest neexistând unele secţii absolut necesare desfăşurării operaţiunilor militare, amintim: Secţia de Ortopedie, Psihiatrie, Dermatologie şi chiar necesitatea existenţei unei secţii Ginecologice având în vedere că din numărul de militari activi, peste 20% sunt femei.

Aşa cum precizam la început, rugăm CSAT ca într-o urgentă şedinţă să analizeze activitatea Spitalelor de Urgenţă, şi încadrarea lor cu Cadre Militare Medicale încât, în situaţia de Război sau Conflictuală să poată face faţă unor cerinţe ale câmpului de luptă. Aceasta în condiţiile în care la Spitalul Militar de Urgenţă Piteşti există o singură Ambulanţă iar în curtea unităţii există vizibil 2-3 camioane fără alte mijloace sanitare necesare câmpului de luptă. Din discuţii activitatea sanitară în unităţile existente are grave dificultăţi iar personalul militar este oricând în pericol la toxiinfecţii alimentare grave prin prepararea hranei soldaţilor în bucătării civile, fără control sanitar amănunţit. Oricând într-o situaţie conflictuală poate exista o „diversiune" privind infestarea apei şi a mâncării încât mulţi militari vor deveni indisponibili înainte de declanşarea unor situaţii conflictuale.

Domnilor Membrii ai CSAT

Avem convingerea că sunteţi conştienţi de situaţia conflictuală de la graniţa de Est a UE, România fiind „Vârf de Lancie"al alianţei NATO, numai că prin neluarea măsurilor de pregătire în domeniul sănătăţii militarilor activi şi în rezervă, vă asumaţi o răspundere gravă prvind pierderi de vieţi omeneşti în timp de pace iar numărul lor în timp de război va fi „dezastos de mare". Degeaba cumpăraţi avioane foarte scumpe în condiţiile în care „spatele armatei", nu este asigurat corespnzător din punct de vedere sanitar, al adăposturilor pentru populaţie, neexistând preocupare din partea Prefecţilor şi a conducătorilor instituţilor statului de la judeţe şi de la comandanţii unităţilor militare cu privire la cele sesizate.

Faţă de cele arătate aşteptăm răspunsul dvs. pe care îl vom face public în paginile Ziarului pe care în distribuim gratuit la 30 de ambasadori, 100 senatori şi deputaţi, la Primarii marilor oraşe şi Municipii şi la celelalte Instituţii ale Statului

Vă mulţumim pentru atenţie, atrăgându-vă atenţia că în prezent România va fi pusă în situaţia unor fapte de tipul celor de la „Turtucaia", înainte de începerea primului Război Mondial.

DIRECTOR

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 311 DIN 13-26 OTOMBRIE 2015

COMUNICAT AL ACADEMIEI ROMÂNE

Apel către politicienii români, pentru respectarea Centenarului Marii Uniri şi a memoriei istorice a românilor Academia Română este principala instituție a conştiinței naționale a românilor. Această menire este inserată în actul ei de naştere, proiectul ei constitutiv, rostul instituției şi destinul său primordial. Există momente când un popor nu poate să tacă. Există momente în istorie când conştiința națională a celor care conduc vremelnic destinele unei națiuni scade sub cota de alarmă. Sunt acele momente în care totul pare de vânzare, totul se negociează, totul se relativizează, tot ce e sfânt şi intangibil devine simplă marfă pe taraba politică. În aceste momente, este datoria tuturor celor care trebuie să vorbească să iasă în față şi să spună lucrurilor pe nume. Conştiința națională a unui popor are nevoie să se exprime prin instituțiile sale.Apelul nostru către clasa politică din România este să nu uite de menirea ei. Să nu insulte sufletele a zeci de milioane de români, trăitori în România şi în afara hotarelor ei, să nu batjocorească anul în care pregătim sărbătorirea a 100 de ani de Românie modernă, independentă şi mare. Pe 15 martie 1848 „tinerii unguri“ conduşi de Petöfi Sandor şi mobilizați de poeziile sale patriotice au ridicat mulțimile („Sus! Patria către maghiari strigat-a: E timpul pentru luptă să fiți gata!“). La finalul zilei, programul în douăsprezece puncte, printre care şi unirea Ungariei cu Transilvania, a fost acceptat de către Parlament şi de Curtea de la Viena. Această zi ar urma să devină, în preajma a 100 de ani de la Marea Unire a tuturor Românilor, Ziua maghiarilor din România! A vota ziua de 15 martie ca Zi a maghiarilor din România înseamnă o ignorare flagrantă şi vinovată a memoriei istorice a românilor, pentru care Unitatea națională şi de limbă a constituit busola istorică în toate momentele de restrişte sau de bucurie colectivă. A vota ziua de 15 martie ca Zi a maghiarilor din România este un gest iresponsabil în perspectiva menținerii păcii sociale interne, exemplară în țara noastră, în condițiile în care drepturile minorităților de aici depăşesc normele europene în materie. A vota ziua de 15 martie ar însemna o anulare a eforturilor de sărbătorire firească a Centenarului unității naționale care are ca miză crucială Unirea de la 1 decembrie 1918 – clipa astrală a istoriei poporului român. A vota ziua de 15 martie ca Zi a maghiarilor din România înseamnă o încurajare tacită a revendicărilor cercurilor extremiste maghiare care au început deja o veritabilă campanie internă şi internațională în perspectiva a 100 de ani de la Trianon. Academia Română nu poate să admită că se poate întâmpla aşa ceva. Nu există scuze, argumente şi justificări de niciun fel. Toți vom fi judecați pentru faptele noastre, mai ales când miza acestor fapte este națională, nu individuală.Nimeni nu are dreptul să ignore Istoria unui popor. Trimitem pe această cale apelul nostru către politicienii români, de orice naționalitate ar fi aceştia, la responsabilitate, respect şi, până la urmă, la bun simț.Să nu ne uităm menirea şi să nu uităm niciodată cine suntem.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

BIROUL PREZIDIULUI ACADEMIEI ROMÂNE

Ploconeală guvernamentală şi politică în faţa ....

Consiliul Investitorilor Străini - o mare păcăleală economică

Cine este Consiliul Investitorilor Străini (CIS)

Guvernul Adrian Năstase, probabil bine intenționat, a făcut un mare deserviciu suveranității Statului Român prin înființarea în anul 2002 a "Agenției Române pentru Investiții Străine" care aparține de "Consiliul Investitorilor Străini". După cum veți vedea, acest Consiliu al Investitorilor Străini, după datele statistice din anul 2013 avea în componența sa cca. 100 de mari companii străine care "controlau" două treimi din volumul investițiilor străine din România, adică 16 miliarde de euro. Aceasta în condițiile în care bugetul României pe anul 2016 se ridică doar la 100 miliarde de euro. Aceste 100 de companii, aproape în totalitate multinaționale, au angajat cca.180.000 de salariați la nivel național, în condițiile în care restul inteprinderilor românești au angajat cca. 4,5 milioane de salariați. Diferența angajaților sunt făcute de firmelor românești și micile firme străine și care plătesc pe angajați cu dezastruosul salariu minim pe economie pe care Guvernul se străduiește anul acesta să-l plătească, de 1450 lei. Acesta este organismul la care se ploconește întreaga clasă politică și care este în măsură, după interesele sale chiar să dea lovituri de stat, cum de altfel s-a întâmplat în 2015 cu Guvernul Ponta și de ce nu în 2017 cu Guvernul Grindeanu. Acest CIS este cel care scoate în stradă zeci de mii sau sute de mii de oameni pentru a determina măsuri juridice sau economice favorabile intereselor marilor puteri (vezi Ordonanța 13 sau cazul Colectiv). Consiliul Investitorilor Străini (CIS) este o asociație non-profit din România. A fost înființat în 1997 și are peste 100 de companii membre, a căror investiție cumulată în România depășește suma de 16 miliarde de euro, reprezentând aproximativ două treimi din volumul total al investițiilor străine din țară. Misiunea Consiliului Investitorilor Străini este de a facilita dialogul între factorii de decizie relevanți și investitori pentru îmbunătățirea climatului de afaceri din România și pentru a asigura asistență României în procesul de aderare la Uniunea Europeană. Companiile membre FIC au circa 180.000 de salariați la nivel național.

Agenția Română pentru Investiții Străine (ARIS)

Agen ia Română pentru Investi ii Străine (ARIS) este o institu ie a guvernului României, înfiin ată în anul 2002, care promovează imaginea României i climatul investi ional autohton în mediile de afaceri interna ionale, în vederea atragerii investi iilor străine directe în economia românească. ARIS este aflată în coordonarea Primului Ministru al României.

ARIS a fost înfiin ată de guvernul Năstase în anul 2002, înlocuind alte trei organiza ii guvenamentale: Departamentul pentru Rela ia cu Investitorii Străini, compartimente ale Ministerului de Externe care făceau acela i lucru i o direc ie similară din defunctul Minister al Dezvoltării i Prognozei.

ARIS este membru în al Asocia iei Mondiale a Agen iilor de Promovare a Investi iilor (WAIPA), organism UNCTAD.

În anul 2008, ARIS a acordat asisten ă de specialitate unui număr de 88 proiecte de investi ii, având o valoare cumulată de 8.175 milioane de Euro, ceea ce presupune crearea a 31.390 de noi locuri de muncă în domenii diverse de activitate.

ARIS a fost desfiin ată în august 2009, iar activitatea institu iei a fost preluată de Ministerul pentru Întreprinderi Mici i Mijlocii, Comer i Mediul de Afaceri.

Necesitatea obligativităţii serviciului militar

ARMATA – INSTITUŢIA FUNDAMENTALĂ A ORICĂRUI STAT

Motto: "Cetăţenii au dreptul şi obligaţia să apere România"

Situaţia mondială a lumii privind securitatea este incertă, iar România aflându-se la graniţa celor două supraputeri, UE-SUA şi Rusia, va avea consecinţe grave din punct de vedere militar. Niciodată situaţia mondială după terminarea celui de-al doilea război mondial nu a fost atât de rea, existând pericolul unui război care va depăşi graniţele Europene. America, după războaiele din ASIA şi Pacific, în care ţări precum Coreea, Cambodgia, Vietnam, dispunând de o perioadă de pace (după 1990), sub preşedinţia lui George Bush, a început un război de agresiune împotriva unor state din Golf precum Irak şi Afganistan, cunoscut sub numele de "războiul de 25 de ani" împotriva Islamului. În aceste state, americanii nu au avut în faţă un adversar redutabil, ci unele armate ai căror militari au fost instruiţi chiar de ei, cu armament depăşit, ceea ce a constituit o pradă uşoară pentru puternica coaliţie a peste 30 de state. În tot acest răstimp, ONU "a stat cuminte în banca lui", iar marile interese economice, politice şi militare, au fost stabilite de "Consiliul de securitate". În schimb, după lovitura dată de "euromaidanul" din Ucraina şi expansiunea economică şi politică a UE către estul Europei, Rusia, partnerul de bază al NATO şi UE s-a trezit din "letargia politică şi militară". De această dată, NATO a ajuns precum nemţii "la graniţa Moscovei". Moscova a reacţionat scurt şi la obiect, câştigându-şi teritoriul Crimeei, ca o bază de lansare a viitoarelor atacuri în centrul Europei, cu precădere asupra României. Ţara noastră a devenit vârful de lance al tuturor puternicelor lovituri ruseşti. Conducerea României cu greu a început să-şi mobilizeze eforturile, gândind că ţara noastră va sta sub scutul american. În acest context, strategia de apărare românească aproape lipseşte cu desăvârşire, tehnica militară de ultimă oră la fel, economia românească nu este pregătită pentru război, ca de altfel nici adăposturile pentru populaţie dar şi alte măsuri necesare unui război. Doar cu câteva nave americane din Marea Neagră sau cu câteva zeci de avioane şi cu câteva mii de soldaţi americani bine instruiţi nu se va putea face faţă puternicei armate ruseşti, care în ultimii zece ani a cheltuit sume uriaşe pentru înarmare şi pentru pregătire militară. De această dată americanii nu au de-a face cu trupe de gherilă, ci au de-a face cu o puternică forţă militară, Rusia dispunând în prezent de aproape 2 milioane de soldaţi destul de bine instruiţi şi chiar educaţi în spiritul "apărării Mamei Rusia". Această problemă de apărare a ţării noastre şi consecinţele privind "teatrul de operaţiuni" o vom trata în numărul viitor, iar în continuare, pentru marele public, enumerăm ceea ce a uitat populaţia civilă că în armată există şi grade pe care ar trebui să le înveţe şi să le respecte.

COL. (R) D. BOŢILĂ

ESTE PREGĂTITĂ ROMÂNIA PENTRU RĂZBOI?

Ciclul istoric de terminare a perioadei de pace între două conflagraţii mondiale, se pare că este pe terminate. La comanda lumii au rămas două supraputeri – SUA şi Rusia. În ultimii 200 de ani, America nu a fost implicată într-un conflict major care să-i ameninţe teritoriul. Faptul că a participat la mijlocul conflagraţiei celui de-al doilea război mondial când zarurile aproape erau terminate, ar trebui să dovedească că America reprezintă o forţă militară de excepţie. Din punctul de vedere al unor analişti militari, lucrurile nu prea stau aşa. În ultimii 70 de ani, America a dominat economia mondială multiplicându-şi dolarii, creând unele forţe specifice deosebit de bine dotate şi instruite. Însă, din punct de vedere al unui război de durată în care economia americană să se mibilizeze "ordonat" şi la comanda "complexelor militaro-industriale", lucrurile sunt destul de ambigue. Economia americană a stocat materiale importante pentru ducerea unui război departe de ţară, prevăzând totul cu minuţiozitate, inclusiv prin cele peste 2 milioane de coşciuge stocate undeva prin Nevada. Armata americană dispune de cel mai puternic arsenal nuclear pe teritoriul Statelor Unite, de o puternică flotă dispusă pe toate oceanele lumii, de la Marea Chinei până în Oceanul Îngheţat de Nord, şi până la Mediterană, unde domină "bătrâna" Flota VI americană care a întreţinut "Războiul rece" timp de 40 de ani. După terminarea celui de-al doilea război mondial, americanii s-au antrenat, scopul imediat fiind cucerirea Chinei, având în vedere relaţiile destul de bune pe care americanii le-au avut cu Stalin, până când acesta a murit. În acest context, antrenarea pentru viitorul război mondial a început cu războaiele din Indochina, respectiv cele două Coreea, Vietnam, Cambodgia, Laos, etc. În acea perioadă, americanii au creat diverse pacte militare, scopul principal fiind viitoarele lovituri pe care probabil intenţiona să le dea aliatului său din cel de-al doilea război mondial, fostul URSS. America, în toţi aceşti 70 de ani a fost preocupată de câştigarea alegerilor şi luptele politice dintre partide, iar pentru acest lucru, a făcut toate diligenţele pentru ca poporul american sau mai bine zis "conglomeratul de naţionalităţi" să fie mulţumiţi pentru nivelul lor de trai. În această perioadă, americanii au cheltuit sume uriaşe de bani, plătind cu sângele soldaţilor care luptau în teatre de război cu multe mii de km departe de graniţa americană. După terminarea războiului, la 9 mai 1945 şi capitularea Germaniei Naziste, americanii au venit în Europa dar au uitat să plece. Urmarea firească, construirea unor baze militare în toate ţările din vestul Europei, în vederea confruntării dintre fostul URSS care a înfiinţat Tratatul de la Varşovia care ţinea de la Urali până la Berlin, şi puternicul NATO care dispunea după bunul plac al americanilor de întreaga economie a statelor Europene care au intrat în zona de influenţă a americanilor. "Cortina de fier" s-a terminat cu revolta românilor care şi-au ucis naţionalistul Ceauşescu, iar populaţia înfometată, timp de 40 de ani, pentru a da viaţă proiectului "industrializării forţate" s-a transformat într-o populaţie anarhică care nu a mai ştiut nimic de disciplină cetăţenească, dorinţa fiind îmbogăţirea cu orice preţ şi prin orice mijloace.

25 de ani de pace... 25 de ani de distrugere a apărării militare

Clasa politică ajunsă la putere prin mijloace "dolosive" nu i-a mai interesat ce se întâmplă cu suveranitatea şi statul, primind asigurarea că va veni "umbrela NATO" care ne va apăra de oricine, aceştia putând fi ungurii sau ucrainienii, sau polonezii sau chiar bulgarii. În goana după îmbogăţire, clasa politică a crezut că în Europa şi în lume va fi "pace veşnică", iar cetăţenii Europeni vor trăi ca în "sânul lui Avram". Pentru ei, conflictele numeroase din diverse părţi ale planetei erau considerate "conflicte locale sau cel mult regionale". Urmarea firească a fost după decembrie politica dezastruoasă privind umilirea conducerii armatei, concomitent cu neglijarea planurilor care trebuiau făcute la nivelul academiei militare, a statului major general, ţinând cont de relieful ţării şi de industria de apărare construită de sistemul comunist. A început distrugerea unor mari întreprinderi constructoare de industrie militară, amintind în acest sens fabricile din Braşov, ARO Câmpulung, cât şi unele localităţi izolate care produceau tehnică de armament. Concomitent, au fost trimise la topitorii aproape în totalitate puternicele unităţi de tancuri şi motorizate, România dispunând de peste 3000 de tancuri şi peste 5000 de piese de artilerie. România nu a mai manifestat nici un fel de politică de cercetare militară, iar lovitura cea mai importantă a fost dată în 2007 când prin ordonanţă de urgenţă, Guvernul Tăriceanu a dispus încetarea serviciului militar obligatoriu. Consecinţa, armata română, având ca unităţi importante de luptă "batalionul", a devenit cum spun majoritatea cetăţenilor "o armată de cruciaţi", drapelul tricolor nemaiifiind motivul principal sub care luptă militarii, acesta transformându-se în drapelul de luptă al NATO. Fără o industrie, cu doar o armată care în prezent probabil numără cu puţin peste 70.000 de personal inclusiv cel civil, cu desfiinţarea pe bandă a unor unităţi militare pentru a satisface cerinţele imobiliare, armata noastră din cea de-a patra putere militară în Europa, aproape că nu mai reprezintă nimic. În acest context, putem spune că ceea ce s-a întâmplat în ultimii 25 de ani, privind neglijarea finanţării politicii de apărare a statului român, pentru că nu doar armata poate să facă apărarea, ci statul condus de organismele politice dispune modul în care conducătorii militari îşi vor îndeplini jurământul militar. Ultima lovitură dată de preşedintele Traian Băsescu l-a constituit anul 2013, când peste 40 de generali au fost trecuţi în rezervă sau pensionaţi, fără ca domnul preşedinte să vadă prea departe viitorul conflict dintre cele două mari puteri, SUA şi Rusia. Sigur că spaţiul nu ne permite să analizăm în amănunţime ce a fost bine şi ce s-a făcut greşit. Poate doar istoria şi evenimentele grave care se întâmplă în prezent în estul Europei determinat de criza politico-militară dintre SUA, UE şi Rusia, va fi un lite motiv pentru ca viitorii conducători ai ţării să-i tragă la răspundere pe foştii preşedinţi, care, în numele independenţei ţării, nu au ţinut cont atunci când au privatizat economia românească de "armata şi nevoile ei", aceasta însemnând nu o "ciorbă mai bună la cazan", ci modul în care aceasta va cţiona şi se va pregăti în timp de pace pentru viitorul război.

De război trebuie să te pregăteşti în timp de pace, nu când acesta „bate la uşă"

În ultimii 2-3 ani, zăngănitul armelor din estul Europei au fost tot mai vizibile, iar americanii, aflaţi la 10.000 km de viitorul inamic reprezentat de Rusia care s-a trezit după euromaidanul de la sfârşitul anului 2013. Aceasta, încă de la începutul mileniului III a început o puternică politică de înarmare, fiind conştientă de încercuirea pe care America i-a pregătit-o, având ca motto "Libertatea unor popoare din Orient şi din ASIA împotriva terorismului de tip islamist". Rusia a reacţionat virulent cucerind Crimeea, "dând o palmă" marii puteri americane care au crezut că păcăleala discuţiilor militare va ţine mult timp. În replică, americani şi-au pregătit viitoarele teatre de operaţiuni împotriva Rusiei, acestea fiind: România, Ucraina, Statele Baltice şi Polonia. Acesta va fi viitorul teatru de război, cel mai puternic pe care îl poate avea „bătrânul" Continent European. Primele lovituri militare le vor fi simţi aceste state care, cu excepţia Ucrainei şi României, au început deja acum câţiva ani să se pregătească pentru conflict. Românii în schimb, au fost în permanenţă "cu traista în băţ", cu graniţele deschise, cu ademeniri ale elitei şi a cetăţenilor care au fost îndemnaţi de Traian Băsescu să plece din ţara lor şi să-şi găsească fericirea în unele ţări Europene. Fericirea pentru români a fost cerşetoria, prostituţia, infracţiunea şi devenirea bunilor specialişti români "servitorii Europei". Pe generali „i-am băgat la puşcărie" pentru unele fapte aşa-zise de corupţie, iar clasa politică nu a reuşit să emită în legea bugetului fonduri substanţiale ale statului necesare apărării şi implicit ale armatei. Un ofiţer superior să fie retribuit cu doar 1.500 euro, aceasta nu este un stimulent pentru cei care trebuie să stea cu pieptul împotriva gloanţelor. Dar despre acest lucru vom discuta în numerele viitoare, într-un limbaj pe înţelesul şi al viitorilor soldaţi. Spunem acest lucru, pentru că în războiul care "bate la uşă", România are nevoie, în afară de tehnică militară de: adăposturi pentru populaţia civilă, depozite importante pentru hrană şi echipament, locuri de detenţie a prizonierilor. România are nevoie imediat de naţionalizarea petrolului şi gazelor de la austrieci şi "punerea pe picior de război" a unor rafinării. Aceasta în condiţiile în care benzina şi motorina vor avea costuri extraordinar de mari, iar aceste costuri vor fi plătite de cetăţeni şi nu de guvernele care au luat prin înşelăciune bogăţiile subsolului.

(va urma)

COL. (R) D.B.

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 312 DIN 27 OTOMBRIE - 17 NOIEMBRIE 2015

Consiliul Superior al Magistraturii... la plăcinte înainte... conform art. 133

Subtitlu: Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenţei justiţiei

Ce cuvinte frumoase sunt trecute în legea fundamentală a Statului Român! Numai că cineva ar trebui să le citească şi, mai cu seamă, cineva să le interpreteze, iar art. 133 prezintă "sec" cine este acest Consiliu Superior al Magistraturii care în prezent este hulit de cetăţeni datorită greşelilor impardonabile făcute de unii judecători pregătiţi slab sau foarte slab de unele universităţi, acum particulare.

Recent, am intrat în posesia legii de funcţionare a Consiliul Superior al Magistraturii nr. 317/2004 al cărei semnatar este fostul preşedinte al Camerei Deputaţilor, domnul Valer Dorneanu, actualul preşedinte al Curţii Constituţionale. Citind cu atenţie art.133, incriminat în titlu, am văzut o modificare prin adăugire la acest art. în Constituţie. Este vorba de adăugirea punctului 2 din art. 1 a legii 317 care modifică în esenţă Constituţia, în sensul că în afară de punctul 1 din Legea 317/2004 se mai adaugă următorul aliniat: "CSM este independent şi se supune în activitatea sa numai legii". Cu alte cuvinte, adăugarea la Constituţie a acestei modificări constituţionale este o faptă gravă în condiţiile în care Constituţia precizează că "CSM este reprezentant al autorităţii judecătoreşti, este garantul independenţei justiţiei", iar în Constituţie nu se precizează faptul că este independent, iar întrebarea noastră este: faţă de cine este independent?

Datorită acestui lucru, considerăm necesar faptul ca instanţa superioară a Statului Român, Curtea Constituţională să se sesizeze privind modul în care s-a modificat legea 317/2004 care nu este în concordanţă cu litera şi chiar şi cu spiritul legii fundamentale - Constituţia, în sensul că în legea 317 sunt introduse două articole suplimentare, respectiv art. 2 şi 3.

Organizarea CSM modificată în esenţă de Legea 317/2004

Facem precizarea că în art. 133 rolul şi structura CSM stabileşte faptul că CSM este compusă din nouă judecători şi cinci procurori, aceştia trebuind să fie validaţi de Senat. În schimb, în Legea 317 distribuirea reprezentanţilor nu corespunde cu cele precizate în art. 133 din Constituţie, acesta fiind obligatoriu introdus în legea 317. În această lege se modifică spiritul şi litera legii. Dacă la alin. a se precizează faptul că secţia de procurori se compune din 5 procurori, fără să se fi nominalizat necesitatea ca aceşti procurori să fie de la judecătorii până la curţile de apel, şi mai grav este faptul că în fruntea listei procurorilor se află, în legea 317 nominalizat un procuror al Parchetului General Anticorupţie. Am făcut această precizare că doamna Codruţa Kovesi ţi-a făcut loc cu coatele în Legea 317, domnia sa trebuind să-şi delege un procuror de la anticorupţie. Aceasta în condiţiile în care era necesar şi, credem că este, ca toţi procurorii din România să aibă statut egal. Numai că Legea 317 îi favorizează pe procurori defavorizând pe cei 9 judecători care sunt trecuţi în lege de-a valma, nu ca la procurori, după gradele de jurisdicţie.

Deşi există la art. 4 din lege punctul b că în CSM sunt doi reprezentanţi ai societăţii civile, aceştia nu-şi fac simţită prezenţa decât probabil la încasarea drepturilor salariale. În numărul de faţă vom prezenta marelui public cititor secţiunea a patra din Legea 317 pe care de cele mai multe ori CSM o încalcă prin faptul că membrii CSM se ocupă în principal doar de cariera magistraţilor, neglijând lucrul cel mai important pentru public, aceea a răspunderii disciplinare a magistraţilor pe care Parlamentul României se străduieşte să o facă aplicabilă, în condiţiile în care atât judecătorii, cât şi procurorii sunt absolviţi de răspunderea disciplinară, cel puţin, atunci când emit ordonanţe şi decizii în cadrul dosarelor civile şi penale.

Atribuţiile Consiliului Superior al Magistraturii în domeniul răspunderii disciplinare a magistraţilor

Şi aici sunt strecurate unele interpretări, spunem noi greşite, cu privire la alin 2 din art. 134 care precizează chiar necesitatea răspunderii disciplinare a judecătorilor şi procurorilor, CSM având rolul de "instanţă de judecată în domeniul disciplinar". Recent am văzut o sesizare la CSM privind abaterile disciplinare ale unor judecători şi procurori de la instanţele din Strehaia, Turnu Severin şi Craiova pe care CSM în loc să le judece a preferat "să paseze" judecata abaterilor disciplinare Înaltei Curţi de Casaţie care, la rândul ei, le-a pasat Curţii de Apel Bucureşti. Aceasta în condiţiile în care în Legea 317 este precizat faptul că la ICCJ şi la curţile de apel există "colegii de conducere". Numai că nimeni n-a auzit sau a simţit că la vreo curte de apel s-a discutat vreo abatere disciplinară săvârşită de judecători sau procurori. Cu alte cuvinte, colegiile de conducere ale instanţelor şi ale parchetelor, inclusiv al DNA sunt inexistente. Mai mult decât atât, modul în care colegiul de conducere al DNA cercetează faptele grave ale procurorilor Negulescu, zis Portocală, şi a altor câţiva care au încălcat grav legea privind libertăţile fundamentale ale cetăţenilor iar Colegiul DNA, datorită influenţei doamnei Kovesi a pasat cercetarea până în luna septembrie, adică după 3-4 luni de la săvârşirea abaterilor grave pe care însăşi Curtea Constituţională le-a sesizat public. Am văzut şi avem în mapă multe cercetări disciplinare împotriva unor procurori care au dat soluţii greşite privind unele fapte penale. Amintim în acest fel cazul procurorilor care au cercetat frauda liniei ferate Valcele - Râmnicu Vâlcea, fraudarea patrimoniului Liceului Agricol Curtea de Argeş, distrugerea Fermei de creştere a taurinelor de la Bascov, iar faptele ar putea continua. De aceea am considerat necesar să informăm publicul cu privire la prevederile art. 44, 45, 46, 47 şi 48.

....

Legea 317/2004 SECŢIUNEA a 4-a Atribuţiile Consiliului Superior al Magistraturii în domeniul răspunderii disciplinare a magistraţilor

Art. 44. - (1) Consiliul Superior al Magistraturii îndeplineşte, prin secţiile sale, rolul de instanţă de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor şi a procurorilor, pentru faptele prevăzute în Legea privind statutul magistraţilor nr. 303/2004, precum şi pentru exercitarea funcţiei cu rea-credinţă sau gravă neglijenţă de către aceştia, dacă fapta nu constituie infracţiune. (2) Secţia pentru judecători are rolul de instanţă disciplinară şi pentru magistraţii-asistenţi ai Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.

Art. 45. - (1) Acţiunea disciplinară se exercită de:

a) Colegiul de conducere al înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, pentru preşedintele, vicepreşedintele, judecătorii şi magistraţii-asistenţi ai Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, precum şi pentru preşedinţii curţilor de apel;

b) colegiile de conducere ale curţilor de apel, pentru judecătorii din cadrul curţilor de apel şi al instanţelor din circumscripţia acestora;

c) Colegiul de conducere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, pentru procurorul general, prim-adjunctul şi adjuncţii acestuia, precum şi pentru procurorii Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie şi procurorii generali ai parchetelor de pe lângă curţile de apel;

d) Colegiul de conducere al Parchetului Naţional Anticorupţie, pentru procurorul general, adjuncţii acestuia şi procurorii Parchetului Naţional Anticorupţie;

e) colegiile de conducere ale parchetelor de pe lângă curţile de apel, pentru procurorii din cadrul parchetelor de pe lângă curţile de apel şi al parchetelor din circumscripţia acestora.

(2) în cazul exercitării acţiunii disciplinare, la lucrările colegiilor de conducere nu participă judecătorii, judecătorii inspectori sau, după caz, procurorii inspectori şi magistratul împotriva căruia se exercită acţiunea disciplinară.

Art. 46. - (1) în vederea exercitării acţiunii disciplinare este obligatorie efectuarea cercetării prealabile, care se dispune de titularul acestei acţiuni.

(2) Cercetarea prealabilă se efectuează de judecătorii desemnaţi de Colegiul de conducere al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, de judecătorii inspectori din cadrul curţilor de apel ori, după caz, de procurorii inspectori din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Parchetului Naţional Anticorupţie sau din cadrul parchetelor de pe lângă curţile de apel.

(3) în cadrul cercetării prealabile se stabilesc faptele şi urmările acestora, împrejurările în care au fost săvârşite, existenţa sau inexistenţa vinovăţiei şi orice alte date concludente. Ascultarea celui în cauză şi verificarea apărărilor magistratului cercetat sunt obligatorii, Refuzul magistratului cercetat de a face declaraţii sau de a se prezenţa la cercetări se constată prin proces-verbal şi nu împiedică încheierea cercetării. Magistratul cercetat are dreptul să cunoască toate actele cercetării şi să solicite probe în apărare.

(4) După primirea rezultatului cercetării prealabile, titularul acţiunii disciplinare sesizează secţiile Consiliului Superior al Magistraturii, în vederea judecării acţiunii disciplinare.

(5) Acţiunea disciplinară se exercită în termen de 60 de zile de la data înregistrării actului de constatare a abaterii, dar nu mai târziu de un an de la data săvârşirii abaterii.

Art. 47. - Cercetarea prealabilă în cazul abaterilor disciplinare săvârşite de judecătorii, judecătorii inspectori sau procurorii inspectori prevăzuţi la art. 46 alin. (2) se efectuează de judecătorii sau, după caz, procurorii desemnaţi de colegiul de conducere al instanţei ori al parchetului din care face parte judecătorul, judecătorul inspector sau procurorul inspector.

Art. 48. - (1) în procedura disciplinară în faţa secţiilor Consiliului Superior al Magistraturii, citarea magistratului împotriva căruia se exercită acţiunea disciplinară este obligatorie. Magistratul poate fi reprezentat de un alt magistrat sau poate fi asistat ori reprezentat de un avocat.

(2) Magistratul şi, după caz, reprezentantul sau avocatul său au dreptul să ia cunoştinţă de toate actele dosarului şi pot solicita administrarea de probe în apărare.

(3) Secţiile Consiliului Superior al Magistraturii, în cazul în care constată că sesizarea este întemeiată, aplică una dintre sancţiunile disciplinare prevăzute de lege, în raport cu gravitatea abaterii disciplinare săvârşite de magistrat şi cu circumstanţele personale ale acestuia.

....

COMEMORAREA EROILOR DE ZIUA TUTUROR SFINŢILOR LA PODU BROŞTENI

Duminică 11 Iunie 2017, am avut onoarea să fiu invitată, alături de Corul Veteranilor ,,MIHAI VITEAZUL"- de distinsa fam. Florin şi Mariana Richiţeanu la biserica de la PODU BROŞTENI. Aici, surpriza a fost pe măsură. Am aflat că **biserica are Hramul: ,,Duminica Tuturor Sfinţilor**", sărbătorit în ziua de 11 Iunie. A fost construită în 1877-1878 – anul INDEPENDENŢEI. Apoi a suferit reparaţii în 1915, după care s-a restaurat pictura între anii 1951- 1952. În 1979-1980 s-au făcut reparaţii capitale cu ajutorul şi osteneala enoriaşilor şi a preotului paroh – Laurenţiu M. Popescu. S-a sfinţit în ziua de 27 Septembrie 1981. A fost HRAMUL Bisericii. Preoţii care au ţinut slujba – extraordinar de frumoasă, au fost: Laurenţiu Popescu de 90 ani, Valeriu Ion şi Mihai Bărbulescu. S-au pomenit toţi EROII căzuţi în luptă, din satul PODU BROŞTENI. Corul Veteranilor ,,MIHAI VITEAZUL"- PITEŞTI, sub bagheta col.(r) Nicolae Perniu s-a intrecut pe sine. Dl. Ion Sibiceanu – membru al corului, a recitat o poezie închinată eroilor, intitulată ,,Eroilor neamului"de col.I.S.Vasilescu. Pe parcursul slujbei au sosit preoţi şi din comunele învecinate. Sătenii, oameni ai locului şi nu numai au cântat alături de corişti şi apoi au depănat amintiri. Veteranul Ion Petrescu – membru al corului , născut la Podu Broşteni, sat ce aparţine oraşului Costeşti, ne-a povestit copilăria sa. Localnicii , oameni curaţi la suflet, săritori şi iubitori de frumos ne-au invitat şi la alte evenimente privind tradiţia locului . Adevărate vorbe: ,,Succesul şi biruinţa au un singur sens".

NUŞA CANTEMIR

Lansare de carte ,,LA CEAS DE SEARĂ"

La o zi de sărbătoare, pe 25 Mai, de Înălţarea Domnului, două distinse doamne, şi-au lansat două cărţi în centrul oraşului Piteşti – la librăria CONCEPT BEIPUF. Distinsa profesoară **MARIA MONA VÂLCEANU** a lansat cartea ,,**ŞTEFAN / Simfonia fantasică**", o carte interesantă, profundă, în continuarea stilului marelui Mircea Eliade, iar octogenara **ADELIA BOGDAN** - ***,,Poemele ceasului de seară***". Momentul a fost unic - cărţile lansându-se în stradă, în faţa librariei de lângă Filarmonica oraşului. La lansare au fost prezenţi colegi, rude, prieteni de suflet a celor două minunate iubitoare de cultură, dar şi numeroşi trecători. Profesoara Mona Vâlceanu SE DESTĂINUIE: *,,Abia acum să înţeleg că dragostea este o forţă uriaşă în Univers, care poate dărâma în calea ei toate obstacolele, ca o viitură de ape, un torent ce antrenează în curgerea lui, zdrobind, totul, orgoliu, principii, căsnicii, legi morale. Cine se poate împotrivi? Numai cel care nu iubeşte cu adevărat."* Cât de frumos. Cât de adevărat, dar ... acest lucru îl realizăm la o anumită vârstă... spre toamna vieţii. Ce păcat!?! Dar nu este târziu niciodată... mai spune o vorbă din popor. Totul e să nu te opreşti. Asemeni doamnei profesoare, este doamna Adelia Bogdan - un artist desăvârşit, profund, cunoscând bine interiorul omului, starea lui la momentul respectiv, redând perfect, atât pe hârtie - folosind penelul şi culorile inimii, cât şi-n poezie – aici folosind ,,puzzle"-ul vieţii. În poezia **,,PUZZLE**" spune: ***,,Un puzzle este viaţa/Pe care tu îl joci/ Zilnic te întorci/ Să pui piesa lipsă,/ Să faci o completare / Să gândeşti următoarea mutare"......... Şi când ai murit/ Pazzle s-a sfârşit/ Se poate din nou/ Dar va fi alt erou,/ Alte piese amestecate/ Ce vor fi aranjate,/ Uneori repetete".*** Stresul cotidian în care ne zbatem cu toţii, este redat minunat, în poezia cu acelaşi nume, dar, poeta ne îndeamnă să fim optimişti. Renaşterea vieţii, a naturii, dar şi misterul clipei următoare, este redat superb în poezia **„O NOUĂ ZI"**. ***,,Prima lumină pe deal/ Se trezeşte./Apa tremură/ Se trezeşte./ Pădurea are frisoane/ Se trezeşte./Toată lumea se frământă/ şi se trezeşte."*** Versurile d-nei Adelia Bogdan – contemporană cu noi , sunt o poveste, cu bune şi mai puţin bune. Un prieten bun al celor două scriitoare, mare iubitor de cultură, a fost şi distinsul actor al Teatrului AL. DAVILA, dl. Puiu Mărgescu. Acesta a citit fragmente din ,,**ŞTEFAN- Simfonia fantastică**" a d-nei Maria Mona Vâlceanu, apoi a recitat mai multe poezii din ,,***Poemele ceasului de seară***"- ale d-nei Adelia Bogdan, reuşind să prefacă trecătorii momentului în ,,statui", la locul cu pricina. Spre finalul întâlnirii, d-na dr.ing. Adina Perianu a spus că cele două doamne au scris cu sufletul, încât ai senzaţia că este scrisă pentru tine... despre tine... despre trăirile tale. Ambele oglindesc ,,IUBIREA". Sincere felicitări tuturor!

NUŞA CANTEMIR

Războiul de şase zile şi marile evenimente militare şi politice ulterioare

Istoria Israelului

Statul modern Israel şi-a declarat independenţa la 14 mai 1948, după aproape două mii de ani de când evreii au fost împrăştiaţi în jurul bazinului mediteranean de către Imperiul Roman. Începând cu secolul XIX, mişcarea sionistă a lucrat pentru recrearea unui nou stat pentru poporul evreu. Independenţa Israelului a fost marcată de o masivă imigraţie a evreilor, de conflictul cu palestinienii şi de războaiele cu statele arabe vecine. Începând cu 1970, Statele Unite ale Americii a fost principalul aliat al Statului Israel. În 1979, tratate de pace au fost încheiate cu Egiptul şi în 1994 cu Iordania. În 1992 s-a încheiat un acord la Oslo între Israel şi Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei, care reprezintă o bună parte a arabilor palestinieni. Între timp procesul de pace între Israel şi palestinieni a ajuns la un impas prelungit. Aproape 42% din evreii din lume trăiesc astăzi în Israel.

Israelul modern este aproximativ situat pe locul regatelor evreieşti din antichitate, locuri care sunt locul de naştere al iudaismului, al creştinătăţii şi conţine locuri sfinte pentru toate religiile monoteiste principale din lume. Evreii au fost alungaţi din aceste teritorii în special de romani de-a lungul secolelor de conflict, deşi unii evrei au rămas. În Evul Mediu, zona a fost unul din principalele locuri ale conflictului dintre creştinătate şi islam. Expulzarea evreilor din Spania a condus la o creştere, deşi mică a prezenţei evreilor în Palestina. În perioada modernă, persecuţiile din Europa au condus la crearea mişcării sioniste, care a câştigat sprijin internaţional pentru a înfiinţa un nou stat majoritar evreu.

Evenimentele care au dus la război

La începutul anului 1967 observatorii politici nu considerau iminentă izbucnirea unui război între Republica Arabă Unită sub conducerea lui Gamal Abdel Nasser şi Israel. Henry Laurens nu este de acord cu teoriile culpabilităţii unilaterale ale părţilor beligerante, ci este de părere că războiul din 1967 a fost cauzat de erori diplomatice şi strategice ale ambelor părţi.

Tensiunea dintre Israel şi vecinii săi arabi a crescut în mod continuu, începând din anul 1964, când Israelul a deviat cursul Iordanului pe teritoriul său şi Siria a încercat, la rândul ei, să schimbe cursul afluenţilor acestui râu. Demersurile siriene au eşuat datorită bombardamentelor israeliene şi lipsei de implicare a Iordaniei şi a Libanului în conflict. În acea perioadă nici unul din statele coaliţiei arabe nu recunoscuse existenţa statului Israel, dar au acceptat de facto situaţia creată prin superioritatea Israelului din punct de vedere militar. În plus, statele arabe erau dezbinate de conflictul dintre forţele "progresiste" pro-sovietice şi cele "conservatoare", care promovau interesele pro-occidentale. Israelul se simţea de mai mult timp periclitat de influenţa Uniunii Sovietice. Siria sprijinea cu ajutorul Moscovei mişcările de gherilă de pe teritoriul său, care se orientau mai ales împotriva dominaţiei israeliene asupra zonelor dintre Siria şi Israel, demilitarizate în urma armistiţiului din 20 iunie 1949. Itzhak Rabin, pe atunci comandantul Statului Major al armatei israeliene, a încercat, printr-o politică militară agresivă, să consolideze această hegemonie şi să transfere conflictul armat pe teritoriul Siriei, convins de suportul american şi de diferenţele insurmontabile dintre guvernul lui Nasser şi partidul Baath care se afla la putere în Siria.

Palestinienii au devenit activi din punct de vedere politic şi militar. Astfel, în anul 1964 a fost înfiinţată Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei (OEP) iar în 1965 au fost comise primele acte de terorism ale mişcării Fatah. Guvernele arabe au adoptat în diplomaţie un ton anti-israelian mai militant, probabil şi datorită presiunii palestiniene. Scopul acţiunilor militare israeliene împotriva Siriei trebuie văzut şi din perspectiva acestei evoluţii, Siria fiind în aceea perioadă principalul susţinător al intereselor palestiniene.

În concepţia lui Rabin în calitate de comandant al Statului Major al armatei israeliene, securitatea Israelului nu putea fi garantată decât printr-un acord de pace la care să adere toate statele arabe. În lipsa unui asemenea acord, Rabin şi Statul Major se considerau îndreptăţiţi să extindă spaţiul controlat de Israel la nord până la cursul râului Litani (de pe teritoriul actual al Libanului de sud), la est până pe valea Iordanului şi la sud până la Canalul Suez, pentru a asigura apărarea statului Israel. Se pare că premierul Levi Eshkol nu a fost convins decât de extinderea până la Litani, datorită importanţei strategice a râului ca resursă hidrografică. În orice caz, acest plan nu ar fi putut fi pus în aplicare fără sprijin internaţional. Într-o situaţie în care nici măcar suportul militar american nu era o certitudine, după cum se dovedise în Criza Suezului, este deci puţin probabil ca Statul Major israelian să fi iniţiat cu de la sine putere ocuparea Cisiordaniei şi a Peninsulei Sinai. În orice caz, în realitatea instituţională din Israel, nu armata ci guvernul civil este factorul care a luat deciziile politice şi strategice. Israelul nu a efectuat mişcări de trupe în acest sens, dar mobilizarea forţelor de rezervişti putea fi efectuată în scurt timp.

Totuşi, la 13 mai 1967, Uniunea Sovietică îşi avertizează aliaţii de la Cairo şi Damasc asupra iminenţei unei invazii israeliene în Siria. Avertismentul se baza pe informaţiile serviciilor secrete şi îşi găsea o anumită justificare atât prin ameninţările Israelului la adresa partidului Baath, cât şi prin două incidente militare. La 13 noiembrie 1966, armata israeliană a atacat satul cisiordanian Samu, sub motivul urmăririi adepţilor mişcării Fatah. La data de 7 aprilie 1967, aviaţia israeliană a doborât şase avioane militare de tip MIG din aviaţia militară a Siriei.

Ca urmare a avertismentului sovietic, începând din 14 mai 1967, Egiptul a mobilizat unităţi de luptă în Peninsula Sinai, după ce obţinuse, fără mari împotriviri de la ONU, retragerea trupelor UNEF (United Nations Emergency Force). Aceste forţe internaţionale supravegheaseră până atunci respectarea acordului de încetare a ostilităţilor provocate de Criza Suezului din 1956. Prin evacuarea UNEF-ului s-au creat zone de tangenţă directă între cele două armate, care puteau duce, în scurt timp, la o invazie egipteană a Israelului. Această demonstraţie de forţă a Egiptului era, în primul rând, un avertisment la adresa Israelului, dar, implicit, avea şi scopul de a convinge Iordania să adopte o poziţie mai fermă în acest conflict.

Israelul s-a văzut, astfel, pus în situaţia pe care a încercat să o evite în 1956, fiind obligat să accepte prezenţa militară egipteană în apropierea graniţelor sale. Temerile Israelului privind securitatea sa s-au materializat la 17 mai 1967, când două avioane egiptene de supraveghere, decolate din Iordania, au zburat deasupra reactorului atomic de la Dimona, fără a putea fi oprite de unităţile anti-aeriene israeliene. În urma acestui act de agresiune, guvernul israelian a luat în considerare eventualitatea unui atac aerian al Egiptului împotriva centralelor atomice israeliene, precum şi justificarea unui asemenea atac pe plan internaţional. În aceste circumstanţe, guvernul israelian a ordonat armatei mobilizarea forţelor de rezervă.

La 22 mai 1967, Nasser a continuat politica de provocare beligerantă prin blocarea Strâmtorii Tiran pentru transportul naval israelian. Această blocadă maritimă a restabilit starea de fapt care, în 1956, a dus la conflictul cu Israelul. De asemenea, Nasser a supraestimat puterea militară a Egiptului şi a considerat că Israelul este incapabil să pornească un război pe două fronturi fără sprijinul efectiv al S.U.A., care, din 1956, era implicată militar în conflictul din Vietnam. Se pare că şi în cadrul Statului Major egiptean au existat forţe care au promovat o exacerbare a conflictului cu Israelul. Aceste forţe elaboraseră planurile unei operaţiuni militare de ocupare a Deşertului Negev, pentru a asigura legătura teritorială cu Iordania. Aceste planuri au fost respinse de Nasser,care se considera un reprezentant al forţelor "progresiste" din lumea islamică şi se arăta critic faţă de "forţele reacţionare" din Iordania, Arabia Saudită şi Iran. Prin blocarea strâmtorii Tiran, Nasser a câştigat o imensă popularitate în lumea arabă. Devenit protagonistul propagandei anti-israeliene, Nasser a reuşit să atragă Iordania în coaliţia sa, pentru a convinge, apoi, Arabia Saudită să susţină, cu unele rezerve, cauza egipteană. Ca om politic, mai degrabă moderat, Nasser s-a lăsat antrenat de dinamica acestei propagande şi a încurajat mass-media să răspândească lozinci care anunţau distrugerea iminentă a Israelului. În general, Occidentul a respins cu indignare formulele propagandei arabe iar sloganul "Aruncaţi-i pe evrei în mare", care nu a fost exprimat politic, ci în cadrul unor comentarii satirice din presă. Acest gen de propagandă s-a dovedit a fi dezastruos pentru imaginea arabilor pe plan mondial, discreditând cauza palestiniană, în special, în Europa.

Statul Major General al Armatei Israeliene a încercat să convingă guvernul israelian de necesitatea unei reacţii militare la blocarea Strâmtorii Tiran. Se pare că acest incident a surprins armata israeliană, deoarece serviciile secrete nu reuşiseră să recunoască o finalitate în acţiunile de multe ori contradictorii iniţiate de Nasser. Premierul Eshkol a căutat, în continuare, o soluţionare a crizei pe cale diplomatică. Pe plan internaţional, se întrevedea o atitudine critică faţă de blocarea strâmtorii, dar, iniţial, atât Washington-ul, cât şi Londra s-au exprimat împotriva unui război cauzat de această blocare. De Gaulle a mers chiar mai departe şi a declarat ministrului de externe israelian Abba Eban că Franţa se va opune părţii care va declanşa războiul. Deşi preşedintele Johnson a asigurat Israelul de sprijinul american, Nasser a interpretat aceste reacţii diplomatice drept o încurajare a politicii sale axate pe o confruntare menită să slăbească nu numai Israelul, ci şi Arabia Saudită şi Iordania ca aliaţi ai S.U.A. De aceea, Nasser a refuzat toate propunerile care vizau găsirea unui compromis cu privire la blocarea Strâmtorii Tiran. Nu mai era demult vorba doar de interesele Israelului sau ale Egiptului, ci de chestiunea controlului asupra rezervelor de petrol şi a potenţialului financiar din Orientul Mijlociu. O implicare a S.U.A. sau a Marii Britanii în conflict de partea Israelului ar fi determinat o mai mare popularitate a nasserismului în lumea arabă şi, implicit, creşterea credibilităţii Uniunii Sovietice în regiune.

Nemulţumit de atitudinea expectativă a occidentului şi a guvernului Eshkol, generalul Ariel Sharon nu a ezitat să vorbească despre eventualitatea unui puci. După aderarea Arabiei Saudite la coaliţia egipteano-iordaniană, guvernul israelian a fost supus unei mari presiuni din partea armatei şi a opoziţiei interne de dreapta, care au cerut luarea de măsuri urgente împotriva ameninţărilor militare şi a poziţionării strategice provocatoare a Egiptului. Cu scopul de a ajunge la o coaliţie internă, guvernul israelian a fost dizolvat de Levi Eshkol pe data de 1 iunie 1967. Premierul Eshkol a alcătuit, după aceea, un Guvern al Unităţii Naţionale, în care Moshe Dayan a fost numit ministru al Apărării, iar conducătorul blocului de opoziţie de dreapta Gahal, Menachem Begin, a fost numit ministru fără portofoliu. Cei doi politicieni au susţinut în mod deschis o expansiune teritorială a statului Israel, mai ales în zona Cisiordaniei.

Pe data de 4 iunie 1967, consilierul preşedintelui american în chestiuni de securitate a semnalizat, printr-un memorandum, aprobarea unei acţiuni militare israeliene. În aceeaşi zi, având în vedere avantajul strategic obţinut de Egipt prin blocarea strâmtorii Tiran, guvernul israelian a hotărât începerea ofensivei militare împotriva coaliţiei arabe.

76 de ani de la declanşarea Planului Barbarosa declanşat de Germania prin Hitler

O PAGINĂ GLORIOASĂ PENTRU ISTORIA ARMATEI ROMÂNE ŞI JERTFELE COMANDANŢILOR SĂI

Operaţiunea Barbarossa a fost numele de cod secret folosit de Germania nazistă pentru operaţia militară de invadare a Uniunii Sovietice după declanşarea celui de al doilea război mondial. Acţiunea trebuia începută şi a început la 22 iunie 1941. Scopul iniţial al operaţiunii a fost cucerirea Rusiei Europene şi a Ucrainei până la Arhanghelsk în nord şi Astrahan în sud. Eşecul Operaţiunii Barbarossa a dus, în cele din urmă, la înfrângerea Germaniei naziste. Pe acest front s-au purtat unele dintre cele mai mari şi violente bătălii, cu uriaşe pierderi de vieţi omeneşti, în condiţii cumplite atât pentru germani cât şi pentru sovietici. Numele de cod al operaţiunii vine de la numele împăratului romano-german Frederic Barbarossa (1122 - 1190) al Imperiului Roman.

În Mein Kampf („Lupta mea") Hitler afirma convingerea sa că germanii ar fi avut nevoie deLebensraum (tradus „Spaţiu vital", adică teren şi materii prime), care putea fi găsit numai în răsăritul Europei). Scopul declarat al naziştilor era să deporteze şi să înrobească populaţia slavă din răsărit, pe care o considerau inferioară din punct de vedere rasial şi să colonizeze zonele estice cu populaţie etnică germană. Toată populaţia urbană a Uniunii Sovietice urma să fie exterminată prin înfometare, ceea ce ar fi creat un surplus de produse agricole cu care ar fi fost hrăniţi germanii. Alfred Rosenberg, ideologul lui Hitler, a propus împărţirea teritoriului sovietic în următoarele subdiviziuni administrative):

- Estul adică (ările Baltice şi Belarus), Ukraine (Ucraina şi teritoriile adiacente), Kaukasusu (caucazul) şi Moskau (Zona metropolitană Moscova şi restul Rusiei Europene).

În cadrul pregătirilor pentru atac, Hitler a ordonat deplasarea a 3,2 milioane de soldaţi către frontiera sovietică, a hotărât lansarea a numeroase raiduri de recunoaştere aeriană deasupra teritoriului sovietic şi a impus stocarea în depozite din est a unor cantităţi uriaşe de materiale necesare atacului. Se profitaşi de credinţa de nestrămutat a lui Stalin că Germania nu va fi capabilă să atace decât la cel puţin doi ani după semnarea pactului Molotov-Ribbentrop. Stalin mai credea că germanii vor dori mai întâi să determine Anglia să ceară pace, mai înainte de a deschide un front în răsărit. În ciuda avertismentelor repetate ale serviciilor sovietice de spionaj, Stalin a refuzat să dea crezare informaţiilor alarmante, apreciind că este vorba de dezinformări britanice care încercau să târască URSS-ul în război împotriva Germaniei pentru a uşura situaţia englezilor. Germanii au pregătit nişte operaţiuni pentru înşelarea vigilenţei sovieticilor, pentru a le întări convingerea că se pregăteşte un atac peste Canalul Mânecii în aprilie 1941: operaţiunile Haifisch şi Harpune. Aceste două operaţiuni simulau pregătiri pentru atacul Marii Britanii, care s-ar fi desfăşurat din Norvegia, de pe coasta franceză şi din Brittany. S-au desfăşurat activităţi specifice, precum concentrarea de vase militare, zboruri de recunoaştere şi antrenamente intensive. Au fost proiectate mai multe planuri de invazie ale căror detalii au cazut „în mod accidental" în mâinile contrainformaţiilor sovietice. Hitler dorea să cucerească mai întâi Ucraina bogată în resurse agricole şi minerale şi de asemenea dorea să ocupe zona Balticii mai înainte de a ataca Moscova.

Strategia asupra căreia Hitler şi generalii săi au căzut de acord a fost să implice trei grupuri de armate desemnate să cucerească regiuni şi mari oraşe sovietice special desemnate pentru fiecare. Cele trei atacuri principale germane aveau să se îndrepte de-a lungul rutelor istorice de invazie din trecut, astfel: Grupul de Armate Nord a fost desemnat să mărşăluiască prin ările Baltice, să intre în zona de nord a Rusiei şi să cucerească sau să distrugă oraşul Leningrad. Apoi Grupul de Armate Centru care trebuia să atace direct către Smolensk, după care avea să aibă ca ţintă Moscova, traversând ceea ce astăzi este Belarus şi regiunile central-vestice ale Rusiei. Şi, în fine, Grupul de Armate Sud care trebuia să balanseze între atacul din zona agricolă intens populată din centrul Ucrainei, să cucerească Kiev-ul mai înainte de a-şi schimba direcţia atacului către sud-estul Rusiei, către stepele din zona râului Volga şi mai departe către zona petrolieră din Caucaz. În acelaş ultim Grup era încadrată şi Armata Ion Antonescu, ce avea în componenţă două corpuri româneşti şi unul german.

În ce ne priveşte, ne simţim nu numai fericiţi să o putem face, dar ne simţim şi obligaţi de cugetele noastre cu sentimente profund patriotice să reiterăm, măcar fragmentar, Ordinul de Zi transmis de generalul Antonescu, în consens cu voinţa regală de atunci, în zorii zilei istorice de 22 iunie 1941: „Ostaşi, vă ordon: treceţi Prutul. Sdrobiţi vrăjmaşii din răsărit şi miazănoapte. Desrobiţi din jugul roşu al bolşevismului pe fraţii noştri cotropiţi. (Referire la ocuparea mârşavă din primăvara lui 1940 de către armata roşie bolşevică, în urma unui ultimatum bazat pe documentele înţelegerii criminale sovieto-germane din august 1939, a teritoriilor Basarabiei, Bucovinei de Nord şi ale inutului Herţei). Reîmpliniţi la trupul ţării glia străbună a Basarabilor şi codrii voievodali ai Bucovinei, ogoarele şi plaiurile voastre (....)".

Ordinul de zi se încheie cu următoarele cuvinte: „Ostaşi, Izbânda (observaţi că generalul pune acest cuvânt sub semnul divinităţii înscriindu-l cu literă mare) va fi a noastră. La luptă! Cu Dumnezeu, înainte"! Cu Dumnezeu înainte, acesta fiind, de fapt, logo-ul monarhiei noastre: „Nihil sine Deo!" adică, Nimic fără Dumnezeu!

Şi, într-adevăr, ostaşii români, în covârşitoarea lor majoritate creştini şi cu încrederea în Dumnezeu, au pirnit îndemnul cu urale şi entuziasm pentru a împlini cerinţele din Ordinul de zi, aceleaşi cu sentimentele, cu crezul şi cu neţărmurita lor dorinţă. Pierderile mari în vieţi omeneşti nu i-a împiedicat pe aceştia ca, în mai puţin de trei săptămâni împlinite, să dezrobească pământurile româneşti de la nord de Siret şi, în lungul Nistrului, până la Marea Neagră de sub robia bolşevică. În retragerea lor, hoarda (ne este greu s-o numim armată, în devălmăşia ce-o cuprinsese comportându-se aidoma unei hoarde) sovietică a aplicat tactica distrugerii totale: 42 de biserici, 28 şcoli, 111 instituţii publice au fost distruse prin foc sau dinamită. Au dinamitat, (caz unic în istorie) inclusiv cimitirele militare!

Despre rolul armatei române în cel de al doilea război mondial am mai scris în paginile acestui hebdomadar. La fel şi despre nedreptăţile istorice ce i s-au făcut şi i se fac şi astăzi eroului naţional care a fost şi rămâne în memoria colectivă iubitorul de neam şi ţară, mareşalul Ion Antonescu. De aceea, în cele ce urmează ne vom referi la destinul crunt al unor generali ai Armatei Române, morţi de foame, bătăi şi boli în zarca Aiudului.

Sute de generali şi mii de ofiţeri superiori ai fostei Armate Regale Române au fost închişi după 1947 în închisoarile comuniste pentru simplul motiv că şi-au servit cu abnegaţie patria. Ca în cazul majorităţii deţinuţilor politici, prigoana a fost totală, familiile le-au fost ostracizate, iar averile le-au fost confiscate.

Lista generalilor morţi în Penitenciarul din Aiud este înfiorătoare şi numai la simplă lectură. Nu sunt simple nume, sunt bucăţi de istorie, bucăţi schingiuite şi pline de sânge. Destine glorioase, călcate în picioare de către torţionari cu ordin precis de la comandanţii comunişti. Pe această listă se regăsesc: Aurel Aldea – 1949, Constantin Anton – 1950, Constantin Antonie – 1952, Emanoel Bârzotescu – 1951, Ioan Carlaont – 1952, Constantin Eftimiu – 1950, Nicolae Gheneraru – 1950, Iosif Iacobici – 1952, Gheorghe Koslinschi – 1950, Nicolae Macici – 1950, Gheorghe Macici – 1952, Socrate Mardari – 1954, Gabriel Negrei – 1951 (avea 83 de ani), Constantin Petrovicescu – 1949, Olimpia Stavrat – 1951, Gheorghe Stavrescu – 1951, Ion Sichitiu – 1952, Nicolae Stoenescu – 1951, Ion Topor – 1950, Alexandru Vatamanu – 1951.

LIVIU LEHLIANU

(continuare în numărul viitor)

UN AUTOR MODERN, CU O MARE PRIZĂ LA PUBLIC

Virgil DIACONU, „Atelierul de fluturi", Editura Tiparg, Piteşti, 2016

Scriitor rafinat, cult şi sensibil, Virgil Diaconu ne dovedeşte, în volumul "Atelierul de fluturi" faptul că a înțeles că literatura modernă nu mai înseamnă să compui un roman de sute de pagini, greoi şi încărcat de amănunte, nici să te prezinți publicului cititor cu topuri lirice obositoare, de-o sinceritate declarativă şi metaforică, prea complicată, dar neconvingătoare, ci, mai de grabă, să compui o carte mozaic, atractivă şi antrenantă la lectură, surprinzătoare prin diversitatea ei, în care proza şi poezia se împletesc după dorința de comunicare imediată a autorului, completându-se în conturarea unui profil moral şi artistic aparte, prin reliefarea unor idei filosofice şi învățăminte de viață, uşor de înțeles.

Iată, de exemplu, portretul unei fete admirată de mai mulți bărbați, care o însoțesc, desprins dintr-o singură pagină de proză, intitulată sugestiv "Luiza şi bărbații din palincă": "Aflu că îşi pregăteşte doctoratul cu principiul terțului inclus. Eu încerc să intru în zâmbetul ei şi îi deapăn povestea dimineților mele cu Noica"(p. 38).

Apoi, pe pagina următoare să citesc descrierea în versuri a aceleaşi fete, prin exprimarea directă a sentimentelor admiratorului ei: "Şi cu pieptul tău ar fi putut aprind focul de tabără; / sau flacăra din cearşafurile aşteptării. / Ştiu că pentru tine singurătatea are două tăişuri. / Ah, cine va fi norocosul atingerii nocturne, / cine se va pierde în locul umed şi cald?" (Luiza sau Mic tratat de lolitologie aplicată, p.39).

Impresiile cititorilor sunt dintre cele mai plăcute, desprinzând aceeaşi dragoste subtilă a liricului, față de o ființă frumoasă şi inteligentă, indiferent care ar fi forma de exprimare folosită de autor.

În acest volum, de-o formă şi compoziție aparte, se îmbină texte poetice moderne şi sugestive, ca "Prințesă": „Noi locuim într-o floare de cireş, în îmbrățişare" (Prințesa p. 20) - alături de scurte proze-fabule-narative, cu învățătura inclusă: "Copilul trăieşte cu maximum de intensitate totul. Detaşarea nu-i aparține. Pentru el povestea este adevărată. De aceea el crede şi visează fără oprelişti"(Copilul p. 51) - ca în manualele şcolare simple şi edificatoare, fiindcă autorul scrie, uneori, simultan, pentru două vârste.

De altfel, poetul-prozator ne încântă şi cu nişte texte despre copii (sau copilărindu-se), unite printr-o rază de soare edificatoare: "Lucrurile copilăriei, care au scăpat din fălcile timpului! Sufletul casei. Toate vin din trecut cu poveştile lor. Ele întorc la mine copilăria. Copilăria care nu mai este." (Lucrurile copilăriei, p.37). - oscilând între real şi fantastic, poate într-una dintre cele mai frumoase forme de literatură contemporană pentru cei mici.

Dar şi textele narative au un lirism al lor, încât unele pot fi considerate adevărate poeme în proză: "Nu există copil în afara jocului. Copilul este ființa care, prin excelență, se joacă. Când oamenii mari se joacă, spunem că ei se copilăresc."(p. 52) - prin limbajul încărcat de sensibilitate, folosit de autor, prin repetiții şi sugestii, uşor de înțeles.

Director al revistei "Cafeneaua literară", din Piteşti, care călătoreşte prin timp, într-un echilibru confortabil printre celelalte publicații culturale de frunte din țară, Virgil Diaconu ne apare astfel nu doar ca un scriitor modern, ci şi ca un promotor al unui fel anume de literatură contemporană, adaptată la cele mai noi metode de atragere a unui public cititor inteligent şi primitor.

ION C. ŞTEFAN

Trei Sărbători Româneşti în plină vară

În 23 Iunie 2017, la Bilioteca Județeană ,,Dinicu Golescu"din Piteşti, director dl. OCTAVIAN SACHELARIE, a avut loc ,,Sărbătoarea IEI româneşti". Inima acestei minunate acțiuni este d-na LUCREȚIA PICUI.

Activitatea pe această temă, spune d-l director Octavian Sachelarie - d-na L. Picui a început-o cu doi ani în urmă, trezind în noua generație dragostea ,,tradițiilor româneşti". Astfel copiii vin cu dragoste la cursurile de caligrafie, de cusături populare şi nu numai. Tradițiile sunt îndrăgite, iar copii vin în număr din ce în ce mai mare.

Un alt iubitor al ,,TRADIȚIILOR ROMÂNEŞTI", invitat la această sărbătoare a fost Dl. Prof. SORIN MAZILESCU - directorul Centrului Creației Populare Argeş. Acesta ne-a trecut în revistă toate costumele populare din toate comunele județului Argeş.

Cerând ajutorul - ca de fiecare dată - d-nei Maria PLOPEANU - creator popular din Argeş şi colecționar de costume populare, a înfrumusețat holul Bibliotecii Județene cu peste 23 de costume tradiționale vechi şi foarte vechi. Unele cusute de dânsa, de mama şi bunica dânsei, dar şi de alte femei prezente acum la evenimentul nostru, prin istețimea şi imaginația lor în costumele lăsate posterității.

A doua sărbătoare este pe 24 Iunie - Naşterea Sf. IOAN BOTEZĂTORUL - DRĂGAICA sau SÂNZIENELE. Această sărbătoare este pentru rodul

pământului, pentru rodul dragostei. Până şi Luna se logodeşte cu SOARELE în această noapte dintre 23- 24 Iunie. Există şi un vechi joc popular românesc care, se joacă numai de fete. Sânzienele, sunt zânele bune. Ele fac parte din clasa Ielelor. Pe întreg cuprinsul țării se serbează conform obiceiului. În această zi vom afla ce şi cât noroc vom avea tot anul.

Cea de-a treia sărbătoare, pe 26 Iunie - când vom sărbători ZIUA DRAPELULUI NAȚIONAL.

Trebuie să amintim cu mândrie, că TRICOLORUL a fost adoptat întâi în Țara Românească, în 1834 ca drapel de luptă. Apoi îl găsim arborat la BLAJ în 1848, dar şi la PARIS - cu însemnele : DREPTATE - FRĂȚIE. Începând din anul 1897, până în 1989 are în mijloc STEMA ȚĂRII. Din 1989 este simplu - adică fără stemă. Mulți "ROMÂNI ADEVĂRAȚI" doresc a se repune STEMA ROMÂNIEI pe DRAPEL.

În această zi, în PITEŞTI , ca în toată țara se arborează şi se serbează Ziua Drapelului.

Bucurați-vă de aceste tradiții şi nu le dați uitării. Sunt ale noastre de la bunii şi străbunii noştri.

NUŞA CANTEMIR

Comunicat de presă

Negocierile cu China pentru grupurile 3 şi 4 de la Cernavodă vor continua, deşi memorandumul a expirat

Secretarul de stat în ministerul Energiei Robert Tudorache, care este şi preşedinte al Consiliului de Administraţie al Societăţii Naţionale Nuclearelectrica, s-a arătat încrezător că, deşi Memorandumul pentru reactoarele 3 şi 4 a expirat la 31 decembrie 2016, discuţiile vor fi continuate imediat după instalarea noului guvern.

Proiectul se află încă în avizare la Ministerul Finanţelor şi la Ministerul de Externe, dar oficialul argeşean din cadrul Ministerului Energiei speră ca noul guvern să continue discuţiile pentru această investiţie inclusă în programul de guvernare.

„Suntem în 2017 şi nu reuşim să finalizăm un Memorandum de înţelegere prin care să stabilim un cadru favorabil cu partea chineză în privinţa realizării Reactoarelor 3 şi 4 de la Cernavodă. E incredibil! Negocierile cu partea chineză vor fi reluate imediat ce va fi instalat un nou guvern, cel puţin aşa ne dorim. Eforturile din partea noastră au fost extrem de aplicate. În 2016, deja Memorandumul expira, iar acesta prevedea practic cadrul de negociere dintre Nuclearelectrica şi partea chineză. La 31 decembrie 2016, acest Memorandum a expirat. Din ianuarie, am încercat şi facem eforturi susţinute să trecem acest Memorandum prin Ministerul de Finanţe şi pe Ministerul Afacerilor Externe, deci voinţa politică există, însă faptic nu s-a realizat acest lucru. Colac peste pupăză, mai pică şi Guvernul, cu o săptămână înainte de a introduce acest Memorandum în şedinţa de Guvern. Sper totuşi că vom duce la bun sfârşit acest Memorandum şi că vom avea semnată înţelegerea cu partea chineză", a spus secretarul de stat argeşean.

Oficialul Ministerul Energiei, preşedintele CA al Nuclearelectrica a adăugat că se are în vedere un depozit de stocare a deşeurilor radioactive, iar în cazul mixului energetic pentru România este potrivit unul echilibrat.

„Avem în vedere un realizarea unui depozit de stocare a deşeurilor radiactive, pe care să le reintroducem în sistem. Personal, aş merge pe un mix echilibrat de energie, adică nu sunt pentru ca 50% din acest mix să fie nuclear. În cazul Reactoarelor 3 şi 4 de la Cernavodă, va fi vorba despre o companie de proiect, dar nu s-a ajuns la un final al negocierilor cu partea chineză', a afirmat Robert Tudorache.

Potrivit datelor prezentate de Tudorache, exploatarea comercială a Unităţii 1 de la Cernavodă a împlinit 20 de ani (locul 9 în lume), în timp ce, în cazul Unităţii 2, exploatarea se întinde pe 10 ani (locul 2 în lume). De asemenea, cel mai nou clasament al Agenţiei de la Viena plasează România din punctul de vedere al factorului net pe primul loc, în raport cu principalele 30 de ţări deţinătoare de centrale nucleare.

Ministerul Energiei şi reprezentanţii companiei China General Nuclear Power Corporation (CGN) au convenit, în februarie, să accelereze negocierile pentru reactoarele nucleare 3 şi 4. Reprezentanţii companiei chineze, conduşi de către directorul de proiect pentru România, au arătat că sunt mandataţi pentru o negociere mai flexibilă în anumite puncte, astfel încât discuţiile să fie accelerate.

Construcţia reactoarelor nucleare 3 şi 4 la Centrala Nuclearelectrică Cernavodă, operată de Nuclearelectrica, este proiect de investiţii prioritar pentru România, aflându-se în Programul de Guvernare actual.

Memorandumul dintre Nuclearelectrica şi China General Nuclear Power Corporation a fost semnat în noiembrie 2015, atunci când ministru al Energiei era deputatul ADLE de Argeş Andrei Gerea. În mandatul guvernului Cioloş negocierile au fost blocate, pentru ca, acestea să fie reluate abia după ce ALDE a reprimit portofoliul de la Energie, după alegerile din decembrie anul trecut.

Aceste declaraţii au fost făcute de Robert Tudorache, care este şi preşedinte al ALDE Piteşti, în cadrul unei dezbateri cu tema "Strategia Energetică a României. Priorităţi de investiţii ale Ministerului Energiei" organizată săptămâna trecută de Asociaţia Română pentru Smart City şi Mobilitate (ARSCM) la Camera de Comerţ şi Industrie a României (CCIR). În cadrul evenimentului, Robert Tudorache a mai subliniat că Strategia Energetică a României se află, în acest moment, în avizare la Ministerul Mediului. Documentul ar putea deveni lege, pentru a crea stabilitate şi predictibilitate în domeniu.

BIROUL DE PRESĂ ALDE PITEŞTI

Mesaj Corina Martin

Dragă Călătorule,

Bine ai venit în magazinul de vacanţe MISTRAL TOURS !

Într-o lume nebună-nebună ..într-un ritm zilnic infernal, în rutina obişnuită de viaţă - ţi-ai dori o vacanţă, sau măcar un weekend, undeva, departe de lumea dezlănţuită...

Ai ajuns în cel mai potrivit loc: la magazinul cu vacanţe şi călătorii de la Mistral!

Când am înfiinţat agenţia Mistral Tours, m-am gândit să împart cu voi, turiştii noştri, cele mai frumoase experienţe de vacanţă - să descoperim împreună destinaţii şi locaţii noi, insule tropicale, munţi înzăpeziţi, croaziere de vis, mirajul parcurilor Disneyland, verdele de Moieciu sau Paştele în Bucovina, frenezia verii la Mamaia sau frumuseţea deşertului în Dubai .. Să o vedem împreună pe Celine Dion la Las Vegas, să descoperim misterele Parisului, să ne lăsăm fermecaţi de mirajul unic al Deltei Dunării şi să descoperim istoria Cetăţii Râşnov, să ascultăm împreună un bouzoukia în Santorini, apoi să trecem împreună Bosforul, la Istanbul...

O călătorie e o lecţie de viaţă. Dar pentru ca vacanţa ta să devină cu adevărat un vis împlinit, ai nevoie de cele mai bune recomandări, de siguranţa rezervărilor, de asistenţă şi de protecţia drepturilor tale.

Din 1998, la Mistral Tours, alegem să oferim cele mai sigure servicii şi vacanţe, ne protejăm turiştii, îi asistăm pe durata călătoriei lor şi îi insoţim, virtual, în vacanţă!

În ceea ce mă priveşte, am o experienţă de 23 de ani exclusiv în turism, activez în prima linie în organizatiile de turism din România şi sunt mândră că, prin serviciile agenţiei mele, slujesc cu profesionalism turismul românesc.

În România, grupul nostru de companii include şi Hotelul Mistral Resort Moieciu - pentru că am ales să credem şi să investim în turismul românesc, în destinaţiile româneşti.

De aceea, aşa cum ştii că recomand de 4 ani în mediul public, te îndemn şi acum să-ţi alegi un agent personal de turism - al familiei, sau al firmei, sau al grupului tău de amici şi prieteni.

Încearcă serviciile Mistral Tours. Noi suntem avocatul vacanţei tale!

CORINA MARTIN

REDACŢIA REFLECTOR ARGEŞEAN
Strada Tg. din Vale nr. 23, Piteşti, Argeş
(în localul cooperaţiei)
Relaţii la:
- *Mobil: 0741-335962; 0733-390136*
- *Tel: 0348-401072*
- *Fax: 0348/401938*
- *Email: reflector_argesean@yahoo.com*

Enigme româneşti

ADEVĂRATELE comori ale României!

„În munţii Bucegi există o zonă de un kilometru pătrat în care organismul nu oboseşte, iar funcţiile fizico-chimice se revigorează brusc. Specialiştii spun că avem de-a face cu legendarul loc dintre cer şi pământ.În 1999, un institut de cercetări particular din Bucureşti, angajat de o firmă străină pentru a studia subteranul unei zone din Bucegi, a găsit ceva care poate fi asimilat cu legendara „Gură de Rai". E vorba despre o pantă cu o suprafaţă de aproximativ un kilometru pătrat, unde se manifestă o anomalie magnetică atipică, după cum o definesc specialiştii, zonă care are efecte benefice uluitoare asupra organismului uman. Este, foarte probabil, cea mai ciudată descoperire făcută vreodată în România. În tradiţia populară românească, Gura de Rai este un mediu între cer şi pământ cu un caracter sacru, un drum spre Rai, un loc benefic. Ca poziţionare geografică, Gura de Rai este situată pe un picior de munte şi se deschide într-o pajişte înaltă sau un gol de munte. Conform „Mitologiei Române", cartea lui Romulus Vulcanescu, Gura de Rai este sinonimă cu „plaiul", iar autorul consideră că acestor zone mirifice li se relevă caracterul sacru şi prin titulatura mitropoliţilor romani, denumiţi „exarhi ai plaiurilor". Romulus Vulcanescu subliniază că în zona Gurilor de Rai s-au încuibat cu timpul Nedeiele, sărbători populare şi instituţii complexe etnoculturale săteşti cu implicaţii mitologice.

Locul în care organismul nu oboseşte

Acestor date li s-a adăugat însă şi o imagine fizică, concretă, a unei „Guri de Rai", un loc cu o suprafaţă de aproximativ un kilometru pătrat, care are efecte terapeutice excepţionale asupra organismului uman. În 1999, Institutul particular de cercetare „Terra" a fost angajat de o firmă româno-franceză să studieze o zonă din Bucegi, situată în apropierea Peşterii Ialomicioara. Societatea era interesată de stabilirea detaliilor din subsolul acestei zone şi a oportunităţii de a construi un complex hotelier. La studiu au participat specialişti din mai multe domenii, în special fizicieni şi geofizicieni. Cercetările s-au făcut cu aparatură de geodetecţie. După mai multe zile de urcat şi coborat pe acele coclauri pentru sondaje, geofizicianul Dumitru Stanică, unul dintre membrii echipei, a descoperit ceva senzaţional în preajma vârfului Doamnei: ajuns într-un anume loc, i-a dispărut oboseala. „Ne-am speriat când ne-a strigat alertat, nu ştiam ce s-a întâmplat. Evident că am privit cu neîncredere fenomenul, la început. În timp însă am constatat, pe propria noastră piele, ca el este real. Abia apoi am demarat investigaţiile asupra acestui loc", spune Vasile Rudan, coordonatorul echipei.

Primul stadiu al investigaţiilor a constat în verificarea tuturor versanţilor din zonă. „Am constatat că oricât ai urca, oricât de obosit ai fi după mers, în momentul în care ai ajuns în zona respectivă dispare oboseala, lucru care nu se manifestă pe alţi versanţi. Este vorba de o revigorare a funcţiilor fizico-chimice cu o rapiditate ieşită din comun", declară Dumitru Stanică.

O anomalie geomagnetică atipică

A doua fază a constat în testarea medicală. A fost adus un medic, care a verificat tensiunea fiecărui subiect care urca panta cu „ciudăţenii". Testele medicale au fost reluate şi pe o altă culme din apropiere, cu o înălţime aproximativ similară. Rezultatele au condus către o singură concluzie: în zona cu pricina, exclusiv, se întâmplă ceva deosebit. Nu numai că ritmul cardiac îşi revine uluitor de repede, deşi urcuşul se face pe o pantă abruptă, dar oamenii în vârsta care au fost supuşi testelor au declarat o stare de bine general când stau în acel loc. S-a trecut apoi la testarea zonei prin magnetometrie diferenţială, respectiv radiografierea subsolului cu aparate de tip Partington, care pot măsura, printre altele, magnetismul Pământului. Aşa a fost depistată o anomalie magnetică atipică, pe o suprafaţă de aproximativ un kilometru pătrat. „Anomaliile geomagnetice cunoscute de specialiştii din domeniu apar în rupturile de falii, în reflexii ale scoarţei terestre sau în alte asemenea fenomene geologice care se înregistrează într-o formă atipică pe diagrame. Aici e vorba însă despre ceva necunoscut, un profil al diagramelor pe care nici profesorul Stanică, unul dintre cei mai buni geofizicieni de la noi, nu a ştiut să-l interpreteze. În acel moment am făcut legătura cu alt gen de anomalii atipice, pe care le cercetăm de mai mult timp şi care se manifestă printr-o emisie de radiaţii patogene, încă rămase cu o origine necunoscută", ne-a spus Vasile Rudan.

Armata este interesată de subiect

„Descoperirea absolut întâmplătoare a zonei benefice din Bucegi, „Gura de Rai" în tradiţie populară, vine să rotunjească ceea ce ştiam până acum despre anomaliile magnetice atipice. În primul rând ne întăreşte ideea că nimic din ceea ce avem lăsat ca memorie colectivă prin folclor nu este gratuit, are cel puţin un sâmbure de adevăr", declară Vasile Rudan. „Ceea ce am găsit noi în Bucegi are o dispoziţie geografică identică cu cea descrisă în folclor. În al doilea rând, ştim acum ce şi cum să căutăm. Pe diagrame, hărţi ale subsolului, profilele micromagnetice ale zonelor malefice, despre care avem mai multe date, sunt ascuţite, pe când cele ale zonei benefice sunt liniare, aproape drepte. Timp de mai mulţi ani am fost ocupaţi cu alte proiecte de cercetare şi am suspendat investigaţiile din Bucegi, dar intenţionăm să reluăm cercetările şi să facem chiar o demonstraţie publică. Apoi vom lărgi zona investigaţiilor, deoarece avem semnale că asemenea locuri deosebite se mai găsesc, cel puţin în zona Masivului Retezat. Interesant este faptul că din informaţiile de până acum rezultă că fiecărei zone malefice trebuie să îi corespundă, undeva în apropiere, o zonă benefică, la o distanţă de cel mult câteva sute de metri. Deocamdată nu vom divulga locaţia exactă", spune Rudan. Acesta mai susţine că, pe tema cercetării anomaliilor magnetice atipice din România, bune sau rele, urmează să apară o carte şi ca Ministerul Apărării se arată foarte interesat de acest domeniu. Cercetătorii de la Institutul „Terra" speră să se realizeze, cu concursul Armatei, o hartă a României care să pună în evidenţă aceste zone ieşite din comun."

Desigur acestea sunt doar câteva dintre misterele şi descoperirile din Bucegi… sunt multe discuţii legate de această zonă şi nu numai şi sperăm că nu peste mult timp vom afla mai multe…

SURSA: HTTP://DINCOLO-DE-LIMITE.BLOGSPOT.RO/

SORIN GRINDEANU - PREMIERUL MARII TRĂDĂRI NAŢIONALE

- Apel către toţi membrii SCMD/CNSC şi celelalte forţe conştiente ale Societăţii civile -

Doamnelor şi domnilor,

Vă transmitem rugămintea de a lăsa deoparte sentimentele personale, urile, ambiţiile şi părerile preconcepute, încercând să vedeţi „pădurea" dincolo de „copacii" manipulării România este teatrul unei abjecte lovituri de stat. Ţinta nu este PSD ci statul român şi viitorul său. Obiectivul nu este Dragnea şi nici măcar PSD ci Programul de guvernare, pe care premierul Grindeanu, impus de „Tata Socru" (zis şi „Popa") l-a sabotat sistematic şi din ordin, timp de 6 luni. Un program care prevede un Fond Suveran de Investiţii, vizând redresarea economică a României. Un program la care a aderat şi SUA, preşedintele Trump anunţând mari investiţii în proiecte economice de interes european, derulate la noi. Un program care aruncă în aer şi interesele ruso-germane şi interesele transnaţionalelor care ne distrug şi ne jefuiesc sistematic de 27 de ani.

Adversarii redresării economice a României, mizând pe trădători, adică pe agenţii din fruntea Serviciilor nostre, a Justiţiei, a DNA (structura mai stalinistă decât şi-ar fi putut-o imagina vreodată Stalin) şi pe agenţii lor de influenţă, strecurati în media, au declansat actuala criza, imediat dupa intoarcerea Preşedintelui din SUA. Nu este o criză a PSD ci o criză guvernamentală. De o parte se află întregul Guvern demisionar al României, coaliţia majoritară PSD – ALDE şi Constituţia României, de cealaltă un singur om, Sorin Grindeanu care acţionează ca vârf de lance al trădătorilor sus menţionaţi, numiţi de noi "Sistemul" sau "Statul paralel". Invocând democraţia, Grindeanu condiţionează demisia sa, pe post nu de tiran ci de Dumnezeu, de demisia lui Dragnea. Dar Dragnea a fost ales de 600.000 de oameni, Grindeanu de nimeni şi nimeni, individ sau forţă, nu are dreptul să intervină în viaţa unui partid care a decis democratic cine îl conduce. Dacă s-ar plia declaraţiilor maniaco-depresive cu iz de paranoia, ale fostului Premier, care continuă să faca ilegal numiri şi destituiri, frizând penalul, Dragnea ar trebui să spună că demisionează dacă o face şi Iohannis, ceea ce ar fi o culme a absurdului şi pentru Absurdistan. În rezistenţa sa anticonstituţională şi, din ce în ce, mai penală, împotriva intereselor naţiunii române, Grindeanu este susţinut prin mijloace specifice (incluzând chiar şi "albirea" prin … victimizare) de către Laura Codruţa Kovesi şi de celelalte vârfuri trădătoare ale sistemului cold-ist. Atitudinea Preşedintelui denota, până acum, că acesta a înteles mesajul lui Trump şi o va rupe la Bruxelles, sperăm, cu jefuitorii României. Solicitând sprijinul lui Trump şi al forţelor politice oneste din Europa, MAE a acţionat încă de vineri, denunţând printr-o circulară, lovitura de stat antiromânească, antiNATO şi antiamericană şi solicitând sprijin. De neînteles este imbecilismul aşa-ziselor forţe politice de opoziţie. Adjudecându-şi, din interese meschine, ideea că este o criză a PSD, nu a României, acestea au anunţat că nu vor participa la vot, de teamă ca nu cumva membrii lor, mai inteligenţi şi mai patrioţi decât liderii, să voteze moţiunea de cenzură. Prin aceasta, liderii respectivi se fac, în fapt, complici la actul de trădare naţională.

Doamnelor şi domnilor,

Noi toţi cei care vrem normalizarea vieţii în ţara noastră, redresarea economică a României, păstrarea unităţii sale teritoriale şi o viaţă mai bună pentru noi, copiii şi nepoţii noştri într-o Românie întregită, să respingem manipularea, să respingem cuvintele otrăvite ale agenţilor lui Soros, strecuraţi în media şi în politică şi, dacă forţele rămase întregi ale statului nu vor fi în stare, să fim pregătiţi, în numele democraţiei, al dreptului nostru sacru şi al ţării noastre la existenţa normală, ca europeni de drept şi de fapt, să-i sancţionăm pe trădători! Apelăm îndeosebi la rezervişti şi la revoluţionari, cele două forţe care au fost vârful de lance al rezistenţei româneşti împotriva agresiunii basisto-globaliste şi care sunt primele şi consecvent lovite de guvernanţi, să nu se lase atrase de promisiuni mincinoase şi să acţioneze pentru apărarea Programului de guvernare care, aplicat întocmai, fără sincope provocate şi cu bună credinţă, va deschide calea, pentru toţi, a dreptăţii sociale şi naţionale. Să cerem cu hotărâre reforma justiţiei, eliminarea excrescentelor de tip poliţie politică şi a incompetenţilor prin care sistemul trădător îşi face jocurile. Într-o ţară normală, Grindeanu, Koveşi şi complicii lor erau deja arestaţi preventiv!

Honor et patria! Vae victis!

PREŞEDINTELE SCMD
COL. (R) MIRCEA DOGARU

Fărâme de gânduri

(Note întâmplătoare)

Iubirea?

Iubirea - victoria asupra sufletului a unui lucru cumplit de greu de purtat.

Iertarea - urma arsă a unei înfrângeri care va încolţi iar şi iar, precum iarba după o pârjolire.

Ura? De aceasta n-am ştire.

Sfaturi bune de dat altora

Citiţi! Încercaţi să vă refugiaţi în cochilia aceea în care creşte perlagând în jurul grăuntelui de nisip al tuturor inconvenienţelor şi, mai cu seamă, citiţi! Citiţi dacă se poate şi când mestecaţi în oala cu supă, când râd în sirop fructele care nu se visează nicicum dulceaţă ci floare pe ram în livada-suflet! Citiţi când simţiţi că vi se goleşte mintea de starea pe loc şi când nu aţi vrea să faceţi conversaţie cu nimeni în afară de demonul acela care este amara bucurie a afundării într-o altă poveste cu numele de viaţă! Încercaţi să fiţi absent când vi se impune o prezenţă care vă goleşte de visul bun al dorului de lectură! Truc banal (dar funcţionabil!): invocaţi starea de oboseală pricinuită de vreo boală contagioasă care-i va pune în gardă şi pe fugă pe inoportuni, apoi închideţi bine uşa camerei în care vă aşteaptă răbdătoare cărţile ca nişte prieteni generoşi şi adevăraţi. Să ştiţi că pământul continuă să se învârtească şi fără să ne spetim noi să măcinăm nimicul la moara timpului-vorbărie ... trăgând pe uscat targa Carului Mare şi încercând să schimbăm locul Stelei Polare… Şi mai cu seamă nu încercaţi să convingeţi pe nimeni din cei care vor să vă înhame la jug din (ne)iubire că aveţi nevoie de înţelegerea lor. O să vă mutaţi altfel existenţa într-un tipar care vă va anula gândirea până la a deveni oglindă opacă în care doar norii şi cenuşa îşi află răsfrângere. Nu vă plângeţi celor care n-au urechi de auzit plânsul tăcut al sufletului. Treceţi la fapte! Citiţi! Veţi dobândi o bogăţie de care nimeni, niciodată nu v-ar putea lipsi jefuindu-vă.

PAULA ROMANESCU

Scrisoare deschisă adresată Preşedintelui României, Ministrului Apărării Naţionale, Statului Major General

Problema politicii de apărare a României este cea mai gravă problemă a națiunii române, având în vedere posibilul conflict militar între NATO şi Rusia, care se va desfăşura pe teritoriul României, aceasta aflându-se în flancul stâng al apărării NATO. În aceste condiții credem că în primele ore sau în primele câteva zile Moldova, Drobogea, Muntenia şi Oltenia vor fi ținta loviturilor năprasnice a rachetelor ruseşti, Estul României constituind linia I de apărare a NATO şi implicit în apărarea Statelor Unite ale Americii. Suntem convinşi că România nu va avea niciun câştig dacă acest conflict va avea loc, şi cel mai grav este că nu se poate prevede în timp când va avea loc această încleştare puternică de forțe militare. În aceste condiții credem că Academia Militară şi Statul Major General trebuie să întocmească un plan detaliat de apărare la care trebuie să contribuie mințile cele mai strălucite ale generalilor mai în vârstă ai Armatei Române. Aceasta datorită faptului că actualii generali şi conducători militari au importante carențe în ceea ce priveşte politica complexă de apărare a unei țări cum este României. În această politică ar trebui să includă problemele de la mobilizare umană, mobilizarea resurselor materiale şi economice în vederea folosirii cu eficiență a reliefului muntos şi a bazinului fluvial existent. De asemeni, este necesară înființarea unor noi unități militare de geniu, CFR, dar şi înmulțirea depozitelor de alimente şi combustibil pentru necesitățile frontului. Actualele depozite aflate în subordinea Ministerului de Interne sunt departe de a fi gata în următorul an sau doi să poată acumula cantități importante de hrană în condiții de igienă şi securitate alimentară, atât pentru populația civilă cât şi pentru numărul mare de militari care vor fi prezenți pe teritoriul României într-un eventual conflict. De aceea credem că Parlamentul României, Preşedinția României şi cele trei puteri ale statului: executivă, legislativă şi judecătorească să termine "ciondăneala", să manifeste mai mult interes pentru granițele Statului Român pentru că într-un eventual conflict fiecare stat se îngrijeşte doar de cetățenii ei. Rămâne întrebarea, deocamdată fără răspuns, cine are obligația să se ocupe de securitatea populației civile din România? Că nu doar NATO sau pe cineva din NATO îi va interesa câți civili români vor muri într-un eventual conflict? Acest lucru este valabil atunci când într-un ritm deosebit de rapid Academia Militară, Statul Major General al Armatei va înțelege necesitatea unei noi politici de apărare, chiar generalizată, care să înceapă cu alarmarea populației, alarmarea unităților militare, dotarea acestora cu tehnică de luptă după posibilitățile bugetului național, nu după interesele SUA. Aceasta prin Preşedintele Trump, i-a cerut Preşedintelui Iohannis, iar acesta şi-a frecat mâinile de bucurie acceptând public, fără să fie întrebat, mărirea bugetului nu pentru armată ci pentru apărarea NATO, alocând prin lege 2% din PIB, iar lucrul şi mai grav este faptul că Preşedintele Trump a cerut României să plătească 2% din PIB din ultimii 10 ani restanți, lucru imposibil de realizat. Ceea ce n-au făcut marile țări bogate europene, Preşedintele Iohannis a acceptat obedient, dovedind faptul că nu-l interesează poporul român, ci interesele unor puteri dominante în Europa.

De aceea prezentăm această scrisoare deschisă publicului cititor, ca un avertisment public către conducerea Parlamentului şi conducerea executivă solicitare pe care am făcut-o scris celor câțiva decidenți prezentați în scrisoare.

S.C. Group Media Star Market S.R.L.
Care editează - Ziarul „Reflector argeşean“,
ziar de atitudine, analize, investigații şi dezvăluiri
Nr. 37 din 30.06.2017

CĂTRE,
PREŞEDINTELE ROMÂNIEI, KLAUS IOHANNIS
PRIMUL MINISTRU MIHAI TUDOSE
MINISTRUL APĂRĂRII NAȚIONALE ȚUȚUIANU
ŞEFUL STATULUI MAJOR GENERAL AL ARMATEI

Redacția ziarului "Reflector argeşean", conform Legii 544 privind accesul liber la informații, vă trimite alăturat ultimul număr al ziarului de anchete, investigații şi dezvăluiri, în care publicam un material adresat CSAT-ului cu privire la "Situația dezastruoasă a spitalelor militare din România" de la care nu am primit vreun răspuns din partea consilierului Preşedintelui care răspunde de petiții.

Accidentul grav petrecut pe ruta Câmpulung - Bran, în care 4 oameni şi-au pierdut viața, dar şi modul defectuos în care s-a acționat datorită lipsei unei strategii ample de acțiune sunt situații care se pot întâmpla atât în timp de pace cât şi în timp de război.

Cele întâmplate, prin acest accident trebuie să constituie un semnal grav că România cheltuieşte pentru achiziționarea de tehnică militară din Occident sume uriaşe reprezentate de alocarea de 2% din PIB, în timp ce într-o situație atipică de accident Armata Română nu are la dispoziție "elicoptere grele" de tractare sau ridicare cu troliu a unor obiecte militare grele, iar cel mai grav este faptul că Armata nu a fost în stare să asigure prin proiectoare, existente încă din 1916, a luminii necesare privind salvarea de vieți omeneşti în timp de pace. Din informațiile avute, accidentul s-a petrecut la orele 22:00, în data de 29-06, iar răniții care, probabil, nu erau încă morți au stat sub greutatea maşinii şi nu erau scoşi nici după 7-8 ore. Camionul nu a fost scos din prăpastie nici după 12-14 ore. De asemeni, Spitalul Militar de Urgență din Piteşti nu era pregătit, sau, din motive neelucidate, nu a fost gata ca în termen de cca. o oră să primească răniții care au fost duşi la un spital din Câmpulung, nepregătit pentru acest eveniment.

În numele cititorilor ne punem întrebarea ce se poate întâmpla în condițiile unui grav cutremur de 5-6 sau 8 grade când militarii nu sunt pregătiți şi antrenați să acționeze în timp de pace, lăsând totul pe seama unui ministru de la interne, şeful ISU, domnul Raed Arafat.

De aceea atragem din nou atenția în numele opiniei publice în ceea ce priveşte lipsa de reacție, de pregătire şi de dotare a Armatei cu unele mijloace absolut necesare care pot sta în stoc luni sau ani de zile pentru situații neprevăzute grave cum a fost cel de la Dâmbovicioara. În acest context, putem spune că militarii, cei patru, au murit nevinovați datorită lipsei de interes al Statului Major General al Armatei, a Comandamentului Trupelor de Uscat, a Comandamentului Aviației Militare care nu a fost în stare cu mijloacele precare avute la dispoziție să ridice un camion dintr-o prăpastie şi să deblocheze răniții care au murit în chinuri groaznice. De asemeni, considerăm lipsa de procupare a Statului Major General privind asigurarea convoaielor militare cu antemergători ai poliției militare care folosesc fostele Aro pentru însoțirea convoaielor, în condițiile în care Jandarmeria şi Poliția dispun de cele mai sofisticate mijloace de transport de mare viteză pentru a ajunge la obiectiv. Am trecut în revistă în acest mesaj către CSAT modul în care de această dată un spital militar care asigură asistența medicală de urgență pentru Armată, care poate fi acelaşi pentru celelalte opt sau zece spitale interjudețene din România. Credem că a venit timpul ca în prezent Armata României să fie "militarizată", soldații mai disciplinați, să-şi poarte uniforma cu demnitate, nu aşa cum au fost văzuți la televizor în acest accident, când se prezentau ca o adunătură de civili, cu mânecile suflecate, fără caschete sau căşti, că doar veneau dintr-o zonă de război, Poligonul Cincu. Credem că mai există o mare eroare în ceea ce priveşte viteza de alarmare a militarilor, prin faptul că, comandantul Batalionului 30 Vânători de Munte Câmpulung Muscel a fost prezent la unitate pentru a da sprijinul rapid unității sale care se afla la cca. 20 de km. Din surse, s-a aflat că domnul comandant al Batalionului 30 a ajuns la fața locului după o oră şi jumătate, chiar două. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Prefectul de Argeş care a ajuns în zonă, după unele informații, chiar după 3-4 ore, când până la accident erau doar cca. 70 km. Este foarte grav că Spitalul Militar de Urgență Piteşti nu au un număr mai mare de ofițeri doctori militari, chirurgi, în condițiile în care în Argeş, Braşov şi Vâlcea există unități militare importante care acționează şi în timp de pace şi care în orice moment pot să li se întâmple, datorită zonei muntoase, accidente cumplite. Menționăm faptul că au venit mai repede la fața locului echipele salvamont care erau acasă decât echipe de salvare de la cele două batalioane de la Curtea de Argeş şi Câmpulung Muscel, unde probabil nu mai există militari specializați în salvarea în condiții de munte. Față de cele arătate, în numele opiniei publice, rugăm conducerea Statului Român, a Armatei, prin Ministerul Apărării şi Statului Major General să dispună imediat o analiză la nivelul Academiei Militare în care să se dezbată modul în care politica de apărare a României în caz de pace, calamități naturale şi război se poate îmbunătăți. Aceasta datorită faptului că în situația unui război atipic şi nimicitor considerăm că pierderile Armatei Române vor fi totale în vieți omeneşti privind apărarea graniței de est, în primul rând, a României, prin litoralul românesc de 246 km, unde s-au distrus sistemele de fortificare construite după cel de-al II-lea Război Mondial şi care în prezent sunt distruse cu bună ştiință, acelaşi lucru fiind şi pentru mijloacele de apărare prin adăpostirea populației civile în oraşe şi localități unde lipseşte cu desăvârşire interesul autorităților pentru protecția civililor, nemaivorbind de cele ale militarilor.

Considerăm că acest accident reprezintă un semnal dat de Dumnezeu privind înțelepciunea conducătorilor militari şi civili asupra diminuării unor eventuale distrugeri de vieți omeneşti în diverse situații.

Vă rugăm domnule Preşedinte să aveți în vedere aceste câteva rânduri pe care vi le-am mai trimis şi pe care le-ați ignorat. Opinia cititorilor este că dumneavoastră sunteți primul vinovat în calitatea importantă pe care o aveți, conform art. 80 şi 92 al.1 din Constituție, dumneavoastră fiind comandantul forțelor armate, îndeplinind şi funcția de comandant al CSAT. În condițiile în care nu veți lua de urgență măsuri ferme, nu impuse de conducerea NATO, ci impuse de situația reală a Armatei Române, veți fi tras la răspundere penal conform art. 96 aceea de "înaltă trădare". Cu scuzele de rigoare, vă rugăm să țineți cont de gravele carențe existente în Armata Română, de la disciplină până la dotare şi terminând cu protecția populației civile în caz de calamități şi război. Nu ştim cine are interes din interiorul Statului Român să marginalizeze Armata Română activă şi în rezervă, încât tradiția românească de la înființarea Armatei Naționale de către Al. Ioan Cuza continuă într-o stare de disciplină fermă şi nu de decadență morală şi obediență fată de alte armate.

Vă mulțumesc pentru atenție, iar acest mesaj către dumneavoastră va ajunge la publicul cititor.

DIRECTOR, COL. (R) DUMITRU BOŢILĂ

Necesitatea înfiinţării unui organism de planificare economică

România are nevoie de economia de piaţă prin planificare

Piaţă haotică sau planificare la discreţia Consiliului Investitorilor Străini?

De aproape treizeci de ani România şi poporul său trăiesc, de azi pe mâine, o viaţă debusolată şi fără orizont, un trai ambiguu, cumva la întâmplare, nu departe de o dezordine vecină cu anarhia pe toate planurile şi în toate cotloanele structurilor sociale. Ne-am aruncat, după patruzeci de ani, cu capul înainte spre o organizare socială necunoscută pentru generaţia dezordinii de la finele anului 1989, crezând că asta este democraţia. Când în urmă cu patruzecişicinci de ani România renunţase de voie sau de nevoie la o structură în care leul era dirijorul, trecând la o alta, dirijistă, în care planul era suveran, mersul a fost mai lin, mai coordonat, rigorile tranziţiei fiind stricte, iar după 1947, când forma supremă de democraţie, existenţa mai multor partide politice fiind, practic, abrogată trecându-se la partidul unic s-a admis o nouă formă a democraţiei, doar botezată astfel, dar cu existenţă de dictatură, fie ea şi dictatura proletariatului.

Anarhia a distrus România

Numai că şi această formulă la noi, în România, era o vorbă goală. Dacă luăm ca bază de apreciere rezultatele recensământului general din anul 1937-1938, România nu dispunea de un proletariat, nu avea atunci, la sfârşitul deceniului patru al veacului douăzeci, de o reală clasă muncitoare. Existenţa a câtorva mori, ateliere-fierării locale sau depouri ale C.F.R.-lui şi nici existenţa a doar două-trei centre cu un numar mai mare (în jur de una-două mii) de muncitori nu însemna o forţă muncitorească. Ori, de aici şi până la a afirma că exista, în mod real, o clasă muncitoare este un drum foarte, foarte lung.

În aceste reralităţi, capitalismul românesc interbelic era doar o gogoaşă puţin umflată, ele fiind, pe fond şi în realitate, un sistem de relaţii proprii sistemului funciar de producţie, dar şi acela rămas mult în urma dezvoltărilor mondiale. România, la nivelul anilor treizeci ai veacului trecut, nu ieşise cu totul din feudalism, ci doar în forme, nu şi în conţinut.

Ori, în 1990, când încă nu îndrăznise nimeni să facă un bilanţ serios în urma căruia să aflăm la ce nivel de dezvoltare tehnologică ne aflam, către ce ar urma să ne orientăm în viitorul apropiat, un premier imberb şi obraznic a prezentat, în numele social democraţiei un plan de guvernare cu o sumedenie de măsuri ce au orientat România spre o eră liberală, în folosul nu se ştie cui, în niciun caz al poporului român şi al României, afirmând în clar că toată dezvoltarea României de după 11 iunie 21948 era un morman de fier vechi şi că în agricultură trebuie să purcedem urgent la lichidarera cooperativelor.

O nouă aruncare cu capul înainte, numai că de data aceasta într-o altfel de democraţie în care niciun fel de dirijism nu mai era posibil. Greu, foarte greu a reuşit preşedintele nou ales să încropească un colectiv condus de academicianul Postolochi şi, încartiruindu-l, practic, la Snagov, în una din casele de protocol ale fostei conduceri superioare de partid şi de stat, i-a pus să întocmească, peste capul primului ministru (impus nu se ştie de cine -ba o ştiu şi nu vi-l spui- prin vocea şi mâna lui Brucan) un plan de ţară. Ei bine, orientările stabilite de această comisie pentru perioada imediat următoare, au fost eforturile de aderare la NATO şi la Uniunea Europeană.

Din nefericire (nefericire ca atâtea alte nenorociri proprii poporului român, nenorociri făcute de români contra români) Programul Comisiei Potolachi a fost tradus în viaţă empiric şi cu mari fie nepriceperi, fie interese, astfel încât, atât în NATO, cât mai ales în U.E. am intrat în genunchi, cu grumazul plecat, astfel încât şi azi ne mişcăm în acest concert tot târâş, parcă nici măcar de-abuşilea.

Clasa politică de după 1990 criminala economiei româneşti

Multitudinea de „neica nimeni" ajunşi noii oameni politici, dar mai ales imberbii noi formatori de opinie (care formează cohorta de ziarişti ce n-au străbătut nici măcar toate filele abecedarului acestei nobile meserii, pângărind opera unor înaintaşi celebri precum un Pamfil eicaru sau Nae Ionescu) şi armata de aşa-zişi comentatori politici bat apa în piuă azi pe o dungă, mâine pe alta, aşa cum îi mână vântul vremii.

Dacă în epoca de patruzecişicinci de ani dintre 11 iunie 1948 şi 22 decembrie 1989 făcusem un fetiş din Plan, ei bine, după 27 decembrie 1989 şi până azi am făcut un fetiş din piaţă, fără a conştientiza cu calm şi cu interes naţional (din acesta derivând direct şi nemijlocit interesul personal) ce înseamnă în realitate piaţa. Piaţa, ca sferă a circulaţiei de mărfuri şi chiar de idei, ca totalitate a actelor de vânzare şi de cumpărare (inclusiv a forţei de muncă şi chiar traficul de carne vie) face parte din regula reproducţie lărgite, fiecare participant la piaţă având interesul să cumpere (sau să producă) ieftin şi să vândă scump, astfel ca din diferenţă să-şi tezaurizeze pentru el o parte, iar cealaltă parte să o investească pentru dezvoltarea proprie-i afaceri. Dar, pentru a avea succes pe piaţă, fiecare participant nu face apel la scrupule atunci când îşi pune în gând să scape de alţi producători/vânzători din domeniul său propriu. i astfel, vorbind iarăşi de nenorociri proprii poporului român, n-a sesizat sau n-a vrut nimeni să sesizeze că noi am fost mai întâi alungaţi din propriile pieţe şi apoi neadmişi pe pieţe marilor rechini şi abia acum cine avea urechi de auzit, vorba evanghelistului, a putut auzi şi vedea adevăratul sens al trădătoarele lozinci ale acelui prim priministru de după 22 decembrie 1989: întreaga industrie a fost transformată în fier vechi şi vândută cubilourilor străine ca materie primă (inclusiv propriile noastre cubilouri de la Călăraşi şi de la Călan topindu-se pe aiurea-n Europa), iar agricultura, fărâmiţată haotic şi lacom a ajuns, fie o agricultură de subsistenţă, fie o marfă pentru străinii care au acaparat cele mai mari suprafeţe din cele mai mănoase terenuri agricole. (Am auzit că un întrprinzător italian a început deja să decoperteze stratul vegetal din bărăganul ialomiţean, trimiţându-l pe calea aerului în ţara sa natală pentru fertilizarea suprafeţelor aride de pe acolo).

Impostorii care s-au încoţopeni în divanele ţării ar trebui să fi ştiut din capul locului şi nici acum poate nu-i încă prea târziu că relaţiile de piaţă sunt reglementate în mod spontan prin legile economice ale unui sistem capitalist de producţie. Singura lege obiectivă care guvernează piaţa este numai legea cererii şi ofertei, dar obiectivitatea acesteia se limitează la cantitatea de mărfuri necesare pe piaţă. Toate celelalte legi sunt legi subiective şi, de cele mai multe ori, anarhice. În contextul acestora are loc o înverşunată luptă de concurenţă pentru sfere de investire a capitalului, pentru pieţe de desfacere a mărfurilor şi a surselor de materii prime.

Când vom afla de ce economie avem nevoie?

Ori, la noi acum, după zece ani de aderarea (pe post de rudă săracă) la Uniunea Europeană, noi încă nu ştim ce rol vom juca în această mare familie. Ce avem noi de gând să facem cu această ţară, ce lăsăm noi moştenire urmaşilor noştri. La anul, iată, am putea sărbătorii centenarul reunirii noastre în graniţele aproape naturale ale regatului geto-dac. Vom mai ajunge până acolo? Nu există niciun act de certitudine către aşa ceva, ba parcă totul se transformă într-un haos imaginativ şi de gândire.

Revenind la piaţă, trebuie spus că în orice societate există o piaţă, în măsura în care se menţine producţia de mărfuri. În situaţia noastră, ţară în care încă mai există mici centre de producţie (spre ruşinea noastră, în preajma capitalei, în satul Vărăşti dintr-o arie de sate de grădinari, societatea Carefour a redeschis o cooperativă agricolă de producţie pentru legume şi fructe, din care îşi asigură fondul principal de produse pentru propriile magazine, de unde se vede că ideea cu lichidarea c.a.p.-urilor a fost doar o inteţie ticăloasă care şi-a atins scopul, acela de a ne fii aruncat din pieţele noastre tradiţionale) este încă timpul ca piaţa să se dezvolte planificat şi să se lărgească sistematic, în special piaţa producţiei de mărfuri de consum individual, în primă instanţă, cu scopul imediat de creştere a bunăstării şi sănătăţii publice şi mai apoi, odată acest deziderat realizat, să se treacă la dezvolotarea producţiei de bunuri de lungă durată. Aceste două căi pot dezvolta o relaţie pe orizontală cu asigurarea de locuri de muncă. Pe acelaşi principiu imuabil al pieţei, lărgirea pieţei locurilor de muncă şi a modificărilor specifice ale acestora se răsfrânge asupra unei pieţe a pregătirii forţei de muncă calificate pe trepte şi categorii profesionale.

Ei bine, tot acest mecanism trebuie făcut de mintea omului prin metode pe care le puteţi numi oricum: plan, piaţă, strategii ş.a.m.d. Din păcate, fetişul pieţii a dus, parcă, la deprofesionalizarea specialiştilor din economie, din sociologie, din producţie, din învăţământ. De ani de zile se tot vorbeşte în domeniul energiei despre necesitatea unei strategii energetice. La fiecare schimbare de guvern se porneşte la conceperea altei strategii. Ce să le explici acestor plimbători de vorbe, că strategia este o ştiinţă de prognoză complexă care nu se poate dezvolta fără a se cunoaşte de la început ţinta către care se tinde a se ajunge? Vor înţelege ei vorbele acestea?

Schematic, strategia unei economii, a unei anumite ramuri nu diferă şi de aceea poate fi comparată cu strategia militară. Ori, în această ştiinţă a artei militare, se deschide harta, se stabileşte poziţia trupelor proprii şi se fixează punctul către care urmează a se înainta pentru a da lovitura de graţie inamicului. Această operaţie se închie prin schiţarea direcţiei loviturii principale, pentru atingerea căreia se adoptă o serie de măsuri operative susţinute de acţiuni tactice. Ei bine, în această schemă redusă, ce s-a dorit a fi pe înţelesul tuturor, care este ţinta noastră de ţară pentru a putea porni la o concepţie de dezvoltare a sistemului energetic? Strategia nu este un joc de sine pentru sine. Dezvolţi formele de energie, căile de obţinere, formele de energie, sistemul de transport şi de distribuţie, cantităţile necesare toate acestea funcţie de ce nivel de necesar impune ţinta de ţară. O anume strategie se dezvoltă pentru o ţară care se bazează numai pe agricultură, altă filozofie de dezvoltare dacă ţinta de ţară este una industrială şi alta dacă ţinta de dezvoltare este doar turistică. Restul sunt vorbe, vorbe, vorbe. Eventual poveşti de adormit copiii şi a arăta că ne aflăm în treabă.

Aşadar, pentru a încheia: Piaţa are regulile ei, nu întotdeauna onorabile. Piaţa dezvoltă în ea şi în jurul său o luptă de supravieţuire sau de acaparare. Această luptă poate degenera, şi degenerează în mafie şi/sau în corupţie şi chiar în războaie locale cu riscul generalizării lor spre mondializare.

De aceea, în ce ne priveşte, militâm pentru stabilirea ştiinţifică a posibilităţilor ţării noastre, funcţie de care să se stabilească un plan de ţară, în care piaţa să funcţioneze pe baza obiectivă a cererii şi a ofertei care, la rândul lor, să fie prognozate prin planuri de etapă. Dacă această ultimă frază este poate prea generalizatoare, ea se poate înţelege luată pe bucăţi şi acestea dezvoltate sectorial. Prin metoda pe care deja o puteţi desprinde din schema de mai sus.

Dar nu pot să închei fără a insista pe patriotismul necesar celor care vor trebui să lucreze la aceste prognoze strategice pentru a ieşi din starea de moluscă, mai întâi prin verticalizarea coloanei, şi mai apoi a privirii cu ţinta spre cerul şoimului şi nu ţărâna struţului.

VICTOR VERNESCU

REVISTA PRESEI LOCALE

Ziarul „ANCHETA“

Ministrul Valeca l-a adus pe premierul Grindeanu pentru a rezolva problemele financiare de la ICN Mioveni

"Luna viitoare - primele licitaţii pentru Pitesti-Sibiu"

Cea de-a doua escală a premierului a fost la uzina Dacia, unde a avut o întâlni¬re cu directorul general, Yves Caracatzanis. Cu acest prilej, Grindeanu a vorbit şi despre stadiul proiectului Autostrăzii Piteşti-Sibiu, a cărui urgentare Dacia Renault a cerut-o în repetate rânduri: "În iunie vor fi licita¬te pe SEAP loturile 1 şi 5 de la autostrada Piteşti-Sibiu. Primele două loturi ce vor fi scoase la licitaţie înseamnă aproximativ 45 de kilometri. Tot în iunie va fi pe SEAP lici¬taţia pentru drumul expres Piteşti-Craiova. Eu m-am săturat să tot vină miniştri şi să vorbească de infrastructură. Vrem să facem aceste investiţii. Dorim să sprijinim dezvol¬tarea companiei Dacia-Renault, o companie extrem de importantă pentru statul român", a declarat premierul Sorin Grindeanu după vizita pe care a făcut-o la uzina Dacia. Ultima parte a vizitei prim-ministrului a constat într-o întâlnire cu reprezentanţii administraţiei locale şi judeţene, prilej cu care edilii argeşeni şi liderii CJ au adus în discuţie o serie de propuneri de modificare a actualei legislaţii. Printre subiectele abor¬date s-au numărat urgentarea schimbării legislative care să permită numirea prefecţilor pe criterii politice, legea salarizării, susţine¬rea produselor agricole autohtone.

(CELESTINA DOBRICESCU, MAGDA FLOREA)

Ziarul „ARGEŞUL“

Constantin Nicolescu, eliberat din penitenciar

Bucurie fără margini în familia lui Constantin Nicolescu, fost preşedinte al Consiliului Judeţean şi al PSD Argeş. Trimis în judecată în 2013 de procurorii DNA Piteşti pentru fapte de corupţie, Nicolescu a fost eliberat ieri din închisoare fiind aşteptat la poarta Penitenciarului Mioveni de soţie şi de ambele fiice.

Nu a făcut declaraţii

După ce a stat doi ani şi cinci luni în închisoare, în cursul după-amiezii, el a ajuns din nou acasă ca cetăţean liber. La ieşirea pe porţile închisorii, zâmbitor şi puţin obosit mai ales de emoţiile prin care a trecut în aşteptarea deciziei Tribunalului, Nicolescu s-a abţinut de la a face declaraţii. El doar le-a strâns mâna jurnaliştilor, le-a mulţumit frumos pentru că l-au aşteptat şi a spus că nu se simte foarte bine, că e optimist şi nu face declaraţii fiindcă nu e momentul. "Nu mă simt bine să fac o declaraţie de presă. Pot să spun doar că viaţa de abia acum începe pentru mine şi că abia aştept să mă bucur de familia mea frumoasă", a fost tot ce a zis Constantin Nicolescu.

Ziarul „COTIDIANUL“

SIPA? Staţi să vedeţi, acum e atunci!

... De ce acum s-a relansat pocnitoarea SIPA? E simplu. Un sistem criminal a început să fie demascat atât de către justiţie, cât şi de către cei care i-au fost profitori şi acum fug de răspunderea penală. Sistemul a avut un singur şef. Nu Codlea. Nu Codruţa. Nici măcar marea Udrea. Şeful cel mare şi principalul profitor politic a fost Băsescu. El i-a numit pe cei menţionaţi şi pe mulţi alţii în funcţii-cheie, iar ei i-au fost recunoscători, aşa cum au putut. Adevărul nu mai poate fi ţinut sub preş. Zilnic apar noi mărturii despre abuzurile inimaginabile ale sistemului şi acesta este doar începutul. Bulgărele de zăpadă abia a început să se rostogolească. Pocnitoarea SIPA nu va acoperi adevărul care este simplu. Şeful sistemului, care acum, cu laşitate, se dezice de el, a fost principalul beneficiar. Uşor, uşor, acoliţii, familia şi apoi el, personal, vor răspunde pentru toate relele pe care le-au cauzat poporului român. Acum este începutul. Acum e atunci, momentul când Băsescu şi acoliţii încep să plătească pentru toate faptele lor comise în fruntea sistemului. Acum e atunci, când din ce în ce mai mulţi oameni capătă curaj să dezvăluie abuzurile la care au fost supuşi. Acum e atunci, când rudele celor morţi încep să ceară dreptate. Şi toţi aceştia nu sunt deloc puţini. Vişinescu şi Ficior au fost judecaţi pentru crime împotriva umanităţii. Acest fel de crime nu se prescriu niciodată. Dacă cei abuzaţi şi torturaţi, dacă rudele celor morţi din cauza acţiunilor feroce ale guvernării Băsescu - Udrea - Boc împotriva propriului popor s-ar uni şi ar forma o asociaţie, chiar un institut, care să adune şi să documenteze toate nenorocirile cauzate în mod direct de măsurile criminale ale regimului, s-ar ajunge sigur la o singură concluzie: crime împotriva umanităţii. Şi nici o pocnitoare lansată şi exploatată profesionist nu ar mai putea să acopere adevărul. Am ratat momentul procesului comunismului, să nu ratăm momentul procesului băsismului. Acum e atunci, când nu mai trebuie să ne lăsăm aiuriţi. Acum e atunci, când trebuie să ne recăpătăm demnitatea. Vă băgaţi?

Ziarul „JURNALUL DE ARGEŞ“

Punctul pe Y

Judeţul stagnării

Ne lipseşte ceva. Nu se leagă mai nimic. PSD continuă Daciada punerii pe funcţii a unor monumente de incompetenţă, extrase din acelaşi areal îngust şi puturos al lipitorilor de afişe şi rubedeniilor din partid. La concurenţă cu ALDE, care-i şi întrece, cu o oaste de strânsură adunată de te şi miri de pe unde, de prin boscheţii incompetenţei. Au in¬festat judeţul cu fauna lor. Argeşul nu contează dincolo de km 80 al autostrăzii. Nu vin bani de investiţii de la guvern, stadioanele şi spitale¬le regionale se fac doar la Craiova, Teleormanul a devenit o Californie a regiunii Sud Muntenia, cel puţin în materie de drumuri şi lucrări de infrastructură, ba chiar şi vecinii de la Dâmboviţa ne-au luat faţa, de când liderul lor, Adrian Ţuţuianu, e o voce luată în seamă la Bucureşti. M-am săturat de aceleaşi castinguri penibile cu miniştri aduşi în judeţul nostru doar ca să aibă de unde pleca, înapoi la capitală. Mănâncă dom¬nii miniştri un sandwich, profită de faptul că Argeşul e la doar o oră de mers de Bucureşti şi, numai bine, se întorc la guvern împăunându-se că au făcut teren. Zero beneficii pen¬tru Argeş, doar polei ieftin pentru liderii judeţeni ai PDS. În realitate, nu avem un proiect major ca judeţ, iar primarii au ajuns ca triburile din Irak după căderea lui Saddam Hussein. Fiecare a pus stăpânire pe câte un puţ cu petrol şi îl stăpâneşte pe principii feudale, în beneficiul exclusiv al familiei sale şi al clientelei politice şi de afaceri din anturaj. Fiecare primar are jucăria lui cu bani şi vrea să pietruiască drumuri, nu neapărat să le asfalteze. Fiindcă din acest gen de business rudimentar, dacă primeşti 3-4 miliarde pe trimestru de la Con¬siliul Judeţean şi eşti pe mână cu vreo balastieră care excavează pietriş la negru, ţi se întoarce în buzunar cel puţin jumătate din sumă. Apoi te mai duci la mijlocul anului şi ceri încă o tranşă, motivând că drumul de piatră s-a dărâmat, a venit apa şi l-a luat. Şi uite aşa se învârte roata de caşcaval pentru unii, în vreme ce localităţile lor stagnează şi cetăţenii sărăcesc. Filmul e real şi rulează de ani de zile în judeţ. încearcă acum Mânu şi Manzână să elibereze din această relaţie captivă Consiliul Judeţean, însă nu ştiu dacă vor reuşi. Au încercat o mini-revoluţie la Direcţia de drumuri judeţene şi au dat deja înapoi. De ce? Li s-au rupt pintenii în asfaltul aceloraşi încrengături de interese.

GABRIEL GRIGORE

29 iunie - Sărbătoarea Sfinţilor Apostoli Petru şi Pavel

Cu ocazia "Sfinţilor Petru şi Pavel", Primarul GHEORGHE STANCU, în numele colectivului de angajaţi ai Primăriei Bascov, urează tuturor sărbătoriţilor, un călduros şi sincer "La mulţi ani!"

Primarul Oraşului Mioveni, ION GEORGESCU, urează tuturor cetăţenilor din oraşul Mioveni şi din judeţul Argeş, care îşi serbează ziua numelui cu ocazia "Sfinţilor apostoli Petru şi Pavel", să aibă parte numai de bucurii, împliniri şi fericire! „La mulţi ani"!

Primarul comunei Brăduleţ - ALECU EVLAMPIE, urează cetăţenilor din această comună, cu ocazia "Sfinţilor Petru şi Pavel", un călduros "LA MULŢI ANI!" şi împlinirea tuturor dorinţelor!

Notarul public GRANCIU AUREL, urează argeşenilor, cu ocazia "Sfinţilor Petru şi Pavel" "La mulţi ani"!

Biroul Judecătoresc VASILE IORDACHE, transmite tuturor locuitorilor judeţului Argeş, care îşi serbează ziua numelui cu ocazia "Sfinţilor Petru şi Pavel" cele mai sincere urări de bine, împlinire şi sănătate! „La mulţi ani!"

NICOLAE OIŢĂ, director general al SC ARGINTEX Piteşti SA, urează sărbătoriţilor, clienţilor şi prietenilor, colaboratorilor, cu ocazia "Sfinţilor Petru şi Pavel", un călduros „LA MULŢI ANI!"

GHEORGHE BREBEANU, primarul comunei Runcu de Dâmboviţa, urează tuturor sărbătoriţilor, cu ocazia marii sărbători a "Sfinţilor Petru şi Pavel", fericire şi împliniri!

Primarul comunei Bogaţi, ION GÂRLEANU, urează tuturor cetăţenilor comunei, cu ocazia "Sfinţilor Petru şi Pavel", o viaţă senină ca o zi de primăvară! „La mulţi ani"!

DUMITRU SECĂREANU, primarul comunei Dâmbovicioara, urează consătenilor şi argeşenilor, să aibă parte numai de bucurii, împliniri şi fericire! "La mulţi ani de Sfinţii Petru şi Pavel"!

Cu ocazia "Sfinţilor Petru şi Pavel", aleasa cetăţenilor oraşului Ştefăneşti, doamna Ioana Jenica Dumitru, urează tuturor sărbătoriţilor, tradiţionalul „La mulţi ani" şi fericire!

ION DUMITRU, primarul comunei Albota, urează tuturor sărbătoriţilor, cu ocazia "Sfinţilor Petru şi Pavel", fericire şi împlinirea tuturor dorinţelor! „La mulţi ani"!

ION IONESCU, primarul comunei Cicăneşti, transmite cu ocazia sărbătorii "Sfinţilor Petru şi Pavel", fericire şi numai bucurii! „La mulţi ani"!

Cu ocazia marii sărbători, "Sfinţii Petru şi Pavel", primarul comunei Stoeneşti, MARIN ION, transmite sincere urări de sănătate şi fericire cetăţenilor! „La mulţi ani!"

Primarul comunei Valea Iaşului, domnul BARBU NICOLAE, urează un „La mulţi ani fericit" tuturor cetăţenilor sărbătoriţi de "Sfinţii Petru şi Pavel"!

Primarul IONEL DULAMĂ, al comunei Rucăr, urează cetăţenilor sărbătoriţi cu ocazia "Sfinţilor Petru şi Pavel", tradiţionalul „La mulţi ani!" şi o viaţă senină ca o zi de primăvară!

CASA DE AJUTOR RECIPROC a pensionarilor militari, prin preşedinte col. (r) Brezan Ioan, urează argeşenilor şi tuturor sărbătoriţilor, cu ocazia sărbătorii creştin-ortodoxe, "Sfinţii Petru şi Pavel", tradiţionalul "La mulţi ani"!

Primarul comunei Băiculeşti - NICOLAE DRAGNEA urează argeşenilor, cu ocazia Sfinţilor Petru şi Pavel, fericire şi numai bucurii! "La mulţi ani"!

Primarul comunei Muşeteşti, CONSTANTIN OANCEA – urează tuturor cetăţenilor, un călduros „La Mulţi Ani!", cu ocazia marii sărbători, "Sfinţii Petru şi Pavel"!

Primarul nou ales la Primăria Coşeşti, domnul Florin Petre, urează tuturor argeşenilor un sincer „La mulţi ani!" cu ocazia marii sărbători a "Sfinţilor Petru şi Pavel"!

Viceprimarul comunei Domneşti, ION ZĂVOIANU, urează tuturor cetăţenilor comunei, cu ocazia "Sfinţilor Petru şi Pavel", tradiţionalul şi nemuritorul "La mulţi ani"!